

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 206

12 TRANG 25TỈ

PHÁT HÀNH

ngày 23-3-1972

đến 30-3-1972

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu bếp : MINH VŨ

Địa chỉ liên lạc : 54 VŨ TÁNH

ÔNG NÓI : 93801

Wasam
DS 531
C 74++

ĐẢNG DÙI CUI ĐỪNG ĐỂ 'BẠN DÂN' BIẾN THÀNH 'THÙ DÂN'

Việt nam Cộng Hòa tuy là một nước bé nhỏ, đất hẹp dân thưa, nhưng lại có một lực lượng Cảnh Sát đông đảo nhất thế giới, với hơn một trăm ngàn người, cỡ 10 sư đoàn, đông hơn cả quân đội Nhật Bản.

Người ta vẫn thường nói, và Cảnh Sát vẫn thường nêu cao khẩu hiệu: « Cảnh Sát bạn dân ». Nếu quả thật Cảnh Sát là bạn dân đúng với ý nghĩa của nó, thì dân Việt Nam có diêm phúc nhất thế giới. Tại các nước văn minh khác trên thế giới như Hoa Kỳ, Thụy Điển v.v... cứ 1.000 dân thì có một y sĩ, nhưng cứ mấy ngàn người dân mới có một « bạn dân ». Còn ở nước ta, cỡ vài chục ngàn

dân mới có một y sĩ, nhưng cứ 100 dân đã có một « bạn dân », thật là một tỉ lệ lý tưởng!

Với một tỉ lệ bạn dân quá đông đảo như vậy, tại sao dân vẫn khổ? Phải chăng « đảng dùi cui », một đảng đông nhất ở nước này sau « đảng ka ki » đã không hành động đúng với khẩu hiệu « Cảnh Sát bạn dân »?

Trong những thời gian vừa qua, không phải là Cảnh Sát đã không tạo được những thành tích về vang, có ích lợi cho dân, cho nước. Có thể nói rằng chính nhờ công của Cảnh Sát khám phá được những hệ thống cất giấu, hoặc chuyển vận vũ khí của cộng quân, mà dân chúng

mới trải qua một cái Tết yên lành. Mấy Cảnh Sát viên khám phá được một số vũ khí quan trọng chôn trên xe đồ định xâm nhập Thủ Đức mới đây, là thành tích sáng chói mọi người phải ghi nhận.

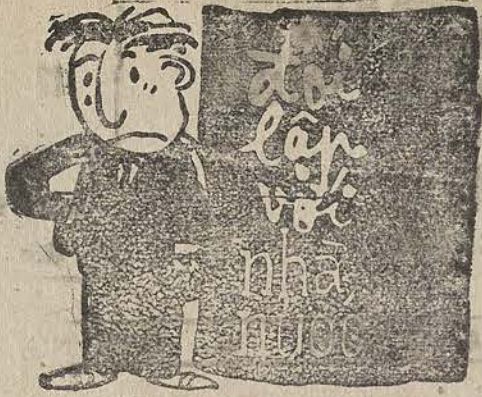
Nhưng bên cạnh những thành tích tốt đẹp đó, trong thời gian vừa qua, Cảnh Sát cũng đã gây ra nhiều tai tiếng, liên hệ đến những cái chết thương tâm làm cho cả nước phải mũi lòng Theo như tin tức đăng tải trên báo chí, chỉ từ đầu năm đến nay, cảnh sát đã bắt và tra tấn chết mấy người; một thanh niên ở Đà Nẵng, hai người ở Tuy Hòa, một thiếu nữ Phật tử ở Bình Định v.v.

đến nỗi, Đại Tá Nguyễn Văn Chức, Tỉnh Trưởng Bình Định đã phải tuyên bố: « Tại Bình Định, người dân nào làm ăn có màu mặt, có tiền bạc một chút, thì quý vị Cảnh Sát Quốc Gia tìm cách tống tiền chộp lên đầu họ cả trăm thứ mũ. Thậm chí người lương thiện bị bắt oan không tiền để chạy oan cũng bị giam cầm, trong khi kẻ hoạt động cho Cộng Sản, nếu có tiền, lo lót thì được trả tự do. Đó là tất cả những nguyên nhân gây nên sự loạn lạc và bất công xã hội ». (báo ST. 18-3-72) Đảng Dùi Cui nghĩ thế nào về tình trạng này?

C.O.

DU HÍ THẢ GIÀN !

Độc tở Trần Nguơn Phiêu, Tổng Trưởng Xã Hội vừa cho báo chí biết rằng sau 2 năm nghiên cứu và thăm dò sâu rộng mọi giới, một Ủy ban liên bộ gồm Bộ Tư Pháp, Tài Chánh và Xã Hội đã hoàn tất dự thảo luật mở các giải trí trường lớn trên toàn quốc.

Cũng theo độc tở Phiêu thì giải trí trường sẽ có đủ thứ trò chơi hết như các sòng cờ bịch quốc tế như Casino, Hill ở Las Vegas, Monaco hoặc xoàng xinh thì ống phải như Kim chung Đại thế giới của ông Bảy Viễn thời xưa.

Dự thảo luật này sắp đưa qua Hạ Bộ để các bộ Hạ Bộ nghiên cứu và thảo luận. Nếu Hạ Bộ khoái cái sự cờ bịch thì sẽ gior tay biểu quyết rùm rụp, hoặc tuy sẽ khoái đấy, nhưng vườn còn e dè cái mầm của dự luật hẳn rằng sẽ ngấm tòm tí tí để thăm dò rồi sẽ biểu quyết sau cũng chưa có muộn.

Bấy lâu nay, các ông nhà nước cứ giữ kễ cấm đủ mọi thứ : cờ bịch, đi điếm, cướp giết, Híp pi, du dăng, ma cà chớp. Nhưng càng cấm bao nhiêu thì những tệ đoan xã hội ấy lại càng bành trướng sinh sôi nảy nở bấy nhiêu.

Đến nỗi rằng trẻ con bị gior cũng biết đi ăn cướp. Một đảng cướp tiêu yêu gồm toàn những nhóc con từ 11 đến 13 tuổi vừa xuất hiện ở hẻm Hiệp Thành (chợ lớn) chúng đã "bề hội đồng" một chú nhóc cùng lứa tuổi để cướp giết rồ.

Còn về nạn cờ bịch và đi điếm thì khỏi nói.

Trước sự rút lui rùm rụp của đàn anh Huê Kỳ, chị em ta bị gior rách mướp, hàng họ ế xung ế xĩa. Trông chờ vào đám khách Mít thì đừng có hòng ! Vì bản dân thiên hạ hôm nay, ăn còn lo chẳng xong, đào mồ ra tiền mà nghĩ đến đồ u du nặng ! Thiêng t hứ ra chị em ta đã phải vác cả cái hạ bộ ra đứng ế hờ ở vỉa hè để bông khứa, cứ giống như ở bên Tây bên Mèo vậy.

Hóa cho nên cái việc mở lại giải trí trường dù sao cũng là một vấn đề chẳng đáng đứng của nhà nước. Và lại, mở công khai như thế, có nhiều cái lợi lộc ghê lắm ! Trước hết là kiểm soát được các bệnh tật gây ra bởi các thứ vi trùng gono và trépoème sau nữa là ւյն thuế thẳng thừng. Và sau chót nữa là để cho các ông lớn mỗi khi muốn đi du hí khỏi phải lần mò ra ngoại quốc, tốn phí ngoại tệ.

Có các sòng bạc, nhà nước sẽ vét hết khứa của bọn Ba Tàu hiện đang gần như làm chủ công khai các sòng bạc lậu. Tiền xâu của những sòng bạc này, đối mí các sòng lớn như ru lét, bài cầu, me ở Cholon, xoàng ra mỗi ngày chúng cũng thu về cả triệu bạc. Mỗi tháng chúng vét cả trăm triệu bạc tiền xâu. Tất nhiên, chúng nó không đóp cả mà chia năm xĩa bảy cho những người nào mà chúng phải chia vì nếu không chia thì vỡ sòng. Các nhà điếm lậu cũng vậy. Với lối chia tứ lục, các mụ Tú Bà đang làm giàu rất nhiều trên xương máu của chị em ta.

Vậy thì nhà nước nên cho mở lại gấp gấp đi ! Tiền nong nhiều quá xá mà để cho những đứa Ba Tàu vợ vét thì ổng !

XIN ĐỪNG TRỪ ẾM CON ONG NỮA !

Liên tiếp 3 số Con Ong bị nhà nước chiếu cố "mua" hết chợ ! Con Ong vừa mới ra lò thì các đảng bạn dân đã ào tới hốt lên xe cây. Chao ôi ! Thiệt là ai oán nào nề. Bọn Con Ong trông thấy người ta xúm nhau vào hăm hiếp những đứa con ỉnh thân của mình mà cảm thấy tra nước mắt, như đang bị người ta xẻo da cắt thịt mình vậy.

Bấy lâu nay, khỏi nói, chắc rằng quần hàng trên chốn giang hồ cũng như các bộ nhà nước đều biết rằng, Con Ong là một tờ báo độc lập thật lực, dểch có thêm đi đêm mí một đảng phái nào, cũng chả bao giờ lại chịu cúi đầu khom lưng làm gia nô cho bất cứ một ai.

Con Ong là một tờ báo chống Cộng. Tờ sư cha những thằng Cộng sản khốn lị, nếu chúng nó lảng tránh mò về cái đất SG này, tại Con Ong sẽ là những đứa đầu tiên vác bút đâm chết cha chúng nó ngay lập tức!

Con Ong cũng lại còn là tờ báo tích cực chống tham nhũng ghê gớm nhất! Con Ong lúc nào cũng sát cánh mí bác Phó Hương, đứng sau đít bác và ủng hộ bác hết mình. Chính trong cái cao trào chống tham nhũng này, Con Ong đã nỗ lực không ngừng để vạch mặt chỉ tên những tên vua ăn cắp, vua đóp hối lộ và luôn cả những thằng nhà giàu bắt lương đang mưu đồ một chuyến tàu vét.

Con Ong sau hết còn là một tờ báo trạo phúng đặc biệt.

Bởi trạo phúng nên mới có những sự châm chọc. Và vì có những sự châm chọc nên những sự đụng chạm mí các ông lớn bà bé không thể nào tránh được.

Đó cũng là những lý do khiến cho Con Ong bị một số những kẻ có nhiều quyền lực căm thù và ghét bỏ.

Những số Con Ong ra trước Tết và cả những số Con Ong phát hành sau Tết, một phần lớn đã bị người ta bóc hết.

Con run sèo lảm cũng phải quản!

Xin các cha nhà nước hãy nới tay một chút. Con Ong đâu có phải là kẻ thù của các ngài. Hãy nên một vừa hai phải, cứ giả vờ thông cảm mí nhau tí tí xem sao nào? Thế mà lúc nào cũng bỏ bỏ cái mầm nói rằng thì là thêm bạn bớt thù.

Đừng đẩy Con Ong đi vào con đường thâm thù nhà nước!

PHÂN ƯU

Được tin buồn :

Bác NGÔ QUANG THỌ

vừa mãn phần. Xin thành kính phân ưu cùng Trung tướng Ngô Quang Trường và tang quyến.

Câu nguyện hương hồn Bác được thành thoi nơi miền cực lạc.

DƯƠNG MINH MẶN

Chủ nhân KS Thiên Thai và Thiên Nga Vũng Tàu

215, 215

Trên mục này cách đây một tuần lễ, bọn C.O. vì bản chất đồng máu vẫn nghề lại công thêm cá tính thẳng như ruột ngựa, nên bất cứ chuyện gì, hễ thấy gai mắt ngứa hậu môn là hung hăng nhẩy phóc lên múa kiếm, chửi bới vung xích chó ngay lập tức, rồi muốn tới đâu thì tới. Chính bởi ồm cái sở trường đó, nên người phụ trách mục này đã vì vút một đườ g tả oán về hoàn cảnh rất thương tâm của chị Quỳnh với hy vọng sau bài hót ấy, biết đâu chẳng đến tại Ông Đơn Vị chỉ huy chông của chị ta!

Thế rồi hôm mới đây bọn CO, nhận được bản đính chính, dĩ nhiên đây không phải là lời thanh minh thanh nga của chị Quỳnh mà tiếng nói của Ông Quan đơn vị, cấp chỉ huy trực tiếp của Cai Sếp Vũ Văn Phong. Bọn CO xin lược trích các điểm chính ra đây để độc giả thân mến đọc chơi cho đỡ buồn và tiện dịp phán quyết luôn một thẻ. Bản đính chính có chữ ký củ triệu viết như sau :

Trong số báo C.O phát hành ngày 2-3-72. mục Lục Xi có nêu ra trường hợp bị đát của Bà Quỳnh, ồm con lặn lội tìm chồng là HS I Vũ Văn Phong, thuộc TH 3150, bị thương nặng. Dù đã cố gắng đến mức tối đa, Bà Quỳnh vẫn không mãn nguyện vì sự tắc trách của các giới chức có trách nhiệm TR.Đ 50 BB. Trước hết chúng tôi xin cảm ơn quý báo đã nêu lên một trường hợp điển hình để chúng tôi chấn chỉnh sai lầm nếu có. Tuy nhiên, trong vụ tìm chồng của Bà Quỳnh, sau khi đối chiếu các sự kiện xảy ra cùng lời trình bày của vợ HS I Phong, chúng tôi nêu lên sự thật ra đây.

— HS.I Phong quả đã bị thương 2 lần, một lần ở BV. Và một lần khi còn ở binh chủng ĐQ. Sau đó được đưa tới TH.I Công Vụ 5 năm, và khi đơn vị này giải tán thì đương sự được chuyển chuyên về SD, 25.BB kể từ ngày 30-12-70 cho đến nay. Trong khi phục vụ tại SD. 25 .BB, đương sự chưa lần nào gởi đơn xin phục vụ đơn vị không tác chiến. Tuy nhiên, vì thấy đương sự hơi lớn tuổi, nên Tiểu Đoàn Trường TH.3150 đã cho đương sự phục vụ tại ĐDCH Tiểu Đoàn. Trong lúc thi hành nhiệm vụ, ngày 23-2-72, HS. I Phong đập nhằm đầu đạn M79, bị thương nhẹ ở đùi, được di tản về Tây Ninh, Trạm lỵ thương thấy vết thương không quan trọng, nên đi tản đương sự đến Bệnh xá ĐD. 25/QY đồn trú trong căn cứ Trảng Lớn cùng ngày. Đơn vị đang hành quân liền điện về hậu cứ, chỉ thị cho nhân viên phân hành đến nhà HS. I phong báo tin cho bà Quỳnh. I lá thư báo tin là đủ. Thi hành lệnh ngày 24-2. Hậu cứ TH 3150 cử TS. Trần Văn Thuận HSQ quân số Tiểu Đoàn về Phú Lâm tìm gia đình HS I Phong, nhưng vì không quen đường, nên đến ngày 25-2 TS. Thuận mới gặp được Bà Quỳnh.

Ngày 24-2 Bà Quỳnh lên Tây Ninh tìm chồng, thoát tiên Bà Quỳnh đến QYV. Tây Ninh nhưng không thấy chồng, Bà Quỳnh liền đến căn cứ Trảng Lớn hỏi thăm 1 binh sĩ đứng gác. Sau khi trả lời không biết, y binh khuyên Bà Quỳnh nên về Hậu cứ TH. 3150 tại Củ Chi gặp 1 quân nhân hiện nay Bà Quỳnh không xác nhận được người nào ngồi đánh máy để hỏi thăm tin tức HS.I Phong. Bà Quỳnh đi ngay về Saigon và sáng hôm sau đi Bình Dương rồi về TYV. CH cũng không gặp chồng. Khi đó, HS.I Phong nằm điều trị tại Bệnh xá nói trên đã được đơn vị ւյ 2 ngàn đồng và gán 2 huy chương (CTBT, ADBT) ngày 27-2. Đến ngày 29-2 vết thương lành, được xuất viện về nhà và trở lại đơn vị ngày 4-3-72. Chính HS. I Phong đã xác nhận trước mặt bà Quỳnh là tất cả các kích thước tình thương yêu củ cấp chỉ huy và đồng đội, đồng thời tỏ ý phiên trách chị vớ xử sự không đúng, chổ vv.

Đố Chơi Đố Học

Tuần này, sắp đến giờ khai mạc «Đố vui đố học», chot có một toán người vác toán cần câu lần la đến đố trường, ngó ý muốn được vô dự, trước là mua vui sau là làm việc nghĩa. Ban tổ chức yêu cầu xưng danh, cả toán đồng thanh hô to: «LÃ VỌNG!»

Toán ĐÓN GIÓ thấy vậy vội vã rút lui để nhường chỗ. Vậy là thành phần dự Đố Chơi kỳ này gồm:

- Jeannot
- Thần Lăn
- Tham Sân Sĩ
- Lã Vọng

ÔNG SỰ ĐÁI RỜ VÍ?

HỎI: Bên xứ Da Đò hiện đang ồn ào về vụ Sự Đái Oắt sơn rờ ví các em ô tét đờ le. Đố quý vị biết chuyện đó có thật hay là phịa?

JEANNOT: Phịa là cái cẳng. Dân Da Đò vốn dĩ là dân văn miêng có thừa, nhất là khi đã làm đến chức Sự Đái tư cách phải là số dzách, đời nào có chuyện đi lục ví mấy em chiêu đãi rờ tiền?

THẦN LĂN: Đồng ý là phịa. Các đàn anh Da Đò thiếu gì đờn, chỉ quảng ra mấy đồng là thiếu gì ví đờ mà rờ? Chắc đây là sản phẩm tưởng tượng của mấy anh nói láo ăn tiền Da Đò.

THAM SÂN SĨ: Mô Phật! tu là cội phúc, tình là giấy oan. Nhiều khi đến các bậc tu hành cũng còn phải phá giới trước nhữ ng nhân sắc kiêu mị, huống hồ chỉ là một ông Sự Đái phàm phu tục tử!

LÃ VỌNG: Bớ khi! Thấy ví đẹp thì rờ mắt mắt chớ gì đầu mà thiên hạ phải la lối òm tời lên như vậy?

BẢN GIÁM KHẢO: Chỉ có Toán Tham Sân Sĩ mới thấu hiểu được con lợn lòng của chúng sinh: 5 điểm!

UYNH LỚN HAY HUỀ BÌNH?

HỎI: Đức D zua lại vừa tuyên bố với một nhà báo Da Đò là giặc Cờ đỏ sẽ uynh lớn vào cuối năm nay. Nhưng theo các thầy chùa, thì tháng 6 tới sẽ có huề bình, và cả phe ông Đại ca Xún

Răng cũng bói bủ là tháng 6 sẽ có đình chiến. Vậy chứ bên nào bói đúng, bên nào bói nhầm?

JEANNOT: Đức D zua bói đúng, bên kia bói nhầm. Mấy ông thầy chùa cũng như phe Đại ca Xún Răng không chịu đọc báo, không nghe radio tivi, nên mù tịt chẳng biết tin tức gì. Ngày nào báo lại không loan tin mấy Sư đoàn Cờ đỏ đang rục rịch vượt biên. Như thế thì tháng 6 huề bình vào cái khổ nào?

THẦN LĂN: Hừ, huề bình! Trừ phi các ông anh Da Đò khoá tù sắt lại không chi nữa, lúc đó họa chẳng mới có huề bình. Đàng này, các ông anh vườn cò, chịu chi lắm mà, cứ gọi là cò uynh nhau đến Tết ấy chứ ỉ!

THAM SÂN SĨ: A đi đã Phật! uynh nhau có ích lợi gì tháng 6 này huề là chí lý rồi, các thầy nhờ ăn chay nên nói ít khi sai nếu sai chẳng hóa ra các thầy ăn mặn lắm ru?

LÃ VỌNG: Tháng 6 này huề là phải. Chứ chẳng lẽ cứ bắt tội này ngồi câu hoai không vô được con cá nào sao?

BẢN GIÁM KHẢO: Trật hết! Cả hai bên bói cùng nhầm: Tháng 6 này chưa có huề, mà cuối năm nay cũng sẽ chẳng có uynh lớn đâu. Ai không tin rằng sống đến cuối năm khắc biết!

CỨU NGUY HEO GIAO CHỈ

HỎI: Các xénh xáng Bắc Kinh vừa mới tung Heo ra xâm chiếm hai thị trường Hong-kong—Tân Gia-Ba, làm cho Heo Giao chỉ... hết thuốc chữa. Quý vị thử nghĩ dùm một biện pháp để cứu nguy cho Heo Giao chỉ?

JEANNOT: Có bao nhiêu Heo cứ giao hết cho Đại đế Da Đò ông ta sẽ có cách cứu dùm, chứ Heo Giao chỉ mình đối quá làm sao địch lại Heo Bắc Kinh mập à?

THẦN LĂN: Để ợt. Còn 200 ngàn con Heo, ta đem ướp thành Heo đông lạnh mang sang Hong Kong, Tân Gia Ba, thử xem Heo Tàu Phù có chạy té đái hay không?

THAM SÂN SĨ: Làm như thế tốn công quá. Chi bằng cứ một vài tay tờ tham nhũng của ta sang Hong Kong, Tân gia Ba nắm vùng. Kế hoạch đó mà thành công, thì cứ gọi là hàng triệu con Heo của ta cũng có chỗ tiêu thụ bằng hết.

LÃ VỌNG: Biện pháp tốt nhất là nhập cảng thêm thật nhiều heo đông lạnh vào. Người ăn không hết, thì để nuôi heo, lúc đó Heo Giao Chỉ sẽ mập thủ lù, Heo Tàu Phù sẽ chỉ có nước vái dài mà rút lui.

BẢN GIÁM KHẢO: Không có kế hoạch nào hay bằng kế hoạch của Tham Sân Sĩ: 5 điểm nữa cho toán này!

GIÁ LÚA THUA GIÁ PHÂN BÓN

HỎI: Nông dân hiện đang ca bài con cá: giá lúa tăng có 3 phần trăm, trong khi giá phân bón tăng tới 150%. Vậy là nghĩa làm sao?

JEANNOT: Nghĩa là nông dân cũng phải thất lưng buộc bụng, tự lực tự cường để làm cách mạng kinh tế mùa thu chứ gì nữa?

THẦN LĂN: Điều quan trọng hơn hết đối với nông dân là «Người cày có ruộng», chính sách này đã thực hiện rồi kỳ dư giá lúa và phân bón chỉ là những chi tiết nhỏ nhặt, không nên thắc mắc nhiều.

THAM SÂN SĨ: Giá lúa tăng ít, giá phân bón tăng nhiều, điều này có nghĩa là Hạm xứ ta cần ăn phân nhiều hơn là ăn lúa.

LÃ VỌNG: Đây có lẽ là một triệu chứng đáng mừng: gạo xứ ta dư dùng rồi, nên phải tăng giá phân bón và nông cơ hầu hạn chế canh tác, nếu không e rằng gạo sẽ bị khủng hoảng thừa đến phải đổ xuống sông, xuống biển mất!

BẢN GIÁM KHẢO: Vẫn chỉ có toán Tham Sân Sĩ là giải đáp tế nhị thâm thúy hơn hết: 5 điểm nữa!

DÂN CÓ KHOÁI GIẢI TRÍ TRƯỜNG?

HỎI: Nhà Nước sắp mở 2 giải trí trường ở Đà Lạt và Vũng Tàu. Đố quý vị biết trò này liệu có được dân chúng khoái hay không?

JEANNOT: Sướng tề người đi ấy chứ ỉ. Lâu nay bà con toàn là cờ bịch, mua dăm lên lút, bị giờ có chỗ ra vô thông thả, có lính ghêch cho mình tứ đồ trường, ai lại không ham?

THẦN LĂN: Đã đành là khoái rồi, nhưng vẫn chừa bằng mở ngay tại Saigon này, vì bỏ lên Đà Lạt hoặc ra Vũng Tàu tốn tiền xe tiền máy bay, tiền khách sạn, khứa sẽ vắng đi nhiều.

THAM SÂN SĨ: Nếu chỉ có hai cái sông cờ bịch ấy mà thôi, có lẽ dân chúng không ưa bằng xô đề mỗi ngày trên toàn quốc. Xô mỗi ngày như vậy, chính phủ còn thu lợi gấp mấy lần mở giải trí trường ấy chứ!

LÃ VỌNG: Mở giải trí trường mà không có trò câu cá đá gà thì gọi là giải trí trường thế chớ nào được.

BẢN GIÁM KHẢO: Lại vẫn chỉ có Toán Tham Sân Sĩ có ý kiến xây dựng hơn hết: thêm 5 điểm nữa.

Địa ngục môn

HAI ÔNG CÒ CON KHOÁI SEXY 100%

Đồng bào Ấp Đồng tâm 1 Thông tây Hội Gò vấp hiện đang xôn xao về vụ hai ông cò con B.và.T. đã lột trường cô Phạm thị Tr. 19 tuổi, bắt đứng tổng ngồng giữa lộ, trong một cuộc hành quân kiểm soát tại đây.

Quá xấu hổ, cô Tr. đã phải cắn lưỡi tự tử nhờ đó mới được đưa vào Bệnh viện Ng vắn Học cứu chữa. Nhưng thấy cô ta được cứu sống rồi, hai ông cò con lại dọa đưa về ty «điều tra» nữa làm cô bé hết hồn, lại cắn lưỡi một phen nữa.

Hai ông Cò con như vậy tuy chỉ là Cò con nhưng uy tín lớn lao ghê, hai ông mà làm Cò lớn, có lẽ nước ta đỡ phải lo nạn nhân mãn, lên bà lên ông khỏi mất công đi cợt buồng trứng, đi «thiền» để hạn chế sinh đẻ.

Nhưng tại sao lại có cái trò thoát y cô gái 19 tuổi ở giữa đường, giữa xá? Có lẽ trước đây hai xếp này ghiền cái trò sexy 100% ở các hộp đêm nay nhà Nước

cấm gắt quá, không còn em sexy nào dám biểu diễn nữa, nên 2 xếp mới nhân dịp hành quân bắt gái Gò vấp thoát y cho các xếp coi chơi.

Nghe đầu ông Tổng Phiêu sắp mở cửa hai khu «Phi phong hóa» tại Vũng tàu và Đà Lạt, bọn Con Ong xin tiền cử 2 xếp này với ông Tổng. Mỗi xếp mà được coi an ninh ở một khu «Phi phong hóa», thì phải biết: đồng bào sẽ ùn ùn kéo tới các khu này để xem các em 100 phần chăm mát con mắt.

Lúc bấy giờ nhà nước cứ gọi là thâu tiền mỗi tay, đem hàng thúng ra dựng tiền cũng không hết!

I BÀN ÁN ĐÁNG BUỒN!

Báo chí Saigon vừa loan tin: « Một cô em gái vì thấy ông anh ruột quá giàu sang, mà bất hiếu, không chịu chăm sóc cha già. Cô bèn bắt cóc thằng con trai 6 tuổi của ông anh để đòi tiền chuộc 2 triệu đồng. Tiếc thay nội vụ đồ bề cô em... «đáng yêu» nọ, bị ông Tòa quát cho 2 năm tù ở».

Đây là tóm tắt sơ qua nội vụ. Ngoài ra, vẫn theo tin kể trên, người ta còn được biết thêm rằng, khi... thấy con trai mình bị mất tích, ông nhà giàu bất hiếu tên Truyết, đã tố cáo với ông Cò, cô tinh nhân đã bị ông tinh phụ tên là Nguyễn thị Ngọc Linh chính là thủ phạm vụ này.

Ông viện lẽ năng đã bị ông chơi trò sỏ khanh do đó năng trả thù ông, bằng cách bắt cóc con ông.

Căn cứ vào điều đó người ta càng thấy rõ bộ mặt thật và tội ác của tên nhà giàu, đã bất hiếu bất mục lại bất trung, bạc tình, bạc nghĩa. Bớ già không săn sóc. Yêu người rồi đá đít người.

Đối với loại trọc phú đề tiện, đáng ghê tởm như mẹ sử toong này mà, còn được Công lý hỗ trợ, bằng bản án 2 năm tù ở, dành cho cô em gái chỉ trót đại can cái tội quá chí hiếu, với cha muốn cảnh tỉnh thằng anh giàu có mà khôn nạn, đã... quên phận làm con bỏ cha già sống quần quai trong đói khổ.

Cố nhiên đứng trên phương diện pháp lý, hành động bắt cóc con nít... là phạm tội nặng nề!

Song, đứng trên mặt tinh thần và lương tri con người — một hành động phi nghĩa, nhằm phục vụ chính nghĩa — xét ra, rất đáng được hưởng trường hợp giảm khinh!

Người con gái bị cáo: bắt cóc đứa cháu gọi mình bằng cô chỉ nhằm mục đích để buộc ông anh bất hiếu, phải xi tiền ra phụng dưỡng cha già, xét cho cùng hành động có tội ấy... quá tình là vô tội!

Nếu tại Con Ong là thẩm phán xét xử lúc này, hẳn là... sẽ truyền tha bổng cho bị cáo. Buồn thay, trái tim nghệ sĩ khác hẳn trái tim Quan Tòa. Một đảng đa cảm đa sầu ướt át... mềm yếu, một đảng... tim khô như rơm cứng như đá lạnh thế cho nên nhà báo cóc thế là quan tòa!

TIN... ĐỘC

LẠI THÊM MỘT ÔNG TƯỚNG bị tố hiếp dân vợ Trung oái

Cùng chạy theo 1 nguồn tin tối mật từ 1 giới chức ở quân Pháp — bất mí, và hiện có 1 nhật báo Saigon đang đề đặt tiến bước... bọn Con Ong cũng lỏ mò theo bết gót, 1 «si căng đan» rất rùng rợn, mà nội dung là «...có 1 bà trung oái làm đơn tố cáo, 1 ông Tướng trực tiếp chỉ huy chống bà, đã cưỡng hiếp bà».

Ở xứ này ai đụng đến Tướng là, kể như một kẻ đang chán đời muốn tìm đường tự sát. Vì vậy anh nhà báo nào, dù đã quá tuổi...đề bị đòi hỏi thăm sức khỏe vô đi «ác ề» hay... là thân phận vô sản, nhà ở mướn trên rặng dưới đê, nhưng khi bắt được nguồn tin dính dáng đến qui Tướng quân là... lập tức phải ù té chạy đi phối kiếm, điều tra thật tỉ mỉ và thật chắc chắn! Kéo... làm phóng đại sự mà... khi ra Tòa được vận hội mà đêch trình ra được bằng có cụ thể thì... cuộc đời phóng viên kể như đi «tu chùa bà Huyền» để ợt.

Và chẳng khi đòi hỏi trưng bằng có về máy vụ đóp bạc hối lộ và chọi những... ma-phâm-dờ-lũy (ma femme de lui) thì, có mà, ông thánh sống cũng cóc làm sao mà tóm cho ra bằng có.

Vụ đóp bạc, có 1001 phép lạ đề... Quan Lớn đóp đến ào một phát là... xóa dấu vết tức thì. Sức mảy mà chụp hình được cái giờ phút xuất quân của các Sư đoàn Trần Hưng Đạo. Lại nữa mấy Quan Lớn Hạm có cả chục quân sư mách nước và có cả ngàn thủ đoạn đêthực thì, Cái gọi là ăn vụng phải chúi mếp cho kỹ.

Nhất là nói đến vụ «Cầm nhâm ái tình» của thuộc cấp với cái trò ma ăn cổ ấy mới quá ư khó khăn đề trưng bằng có chẳng lẽ chúi bỏ nó xuống gầm giường mà đặt máy ghi âm thu tiếng thờ hồn hên, tiếng rên rĩ vì thống khoái tiếng... quét sồn sột nghe, có vẻ ướt nhèm nhẹp... đề rồi, trình tòa quay lại máy thu bằng... đầu có đề! Quả đúng là chuyện tìm kim dưới đáy bể vậy!

Riêng về vụ linh kinh này còn rắc rối gấp vạn lần. Bởi nhà báo có gắng đi tìm tòi

Nha Sĩ Trần Túc
TỔNG Y VIỆN CỘNG HÒA
Nhỏ, Chữa, Trồng Răng
17, Trần thành Cần CHOLON
GIÁ BIỂU PHẢI CHẮNG

sự thật, thì... lúc gặp ông quan hai nạn nhân có vợ bị hiếp — dù thấy đương sự rất đàng hoàng mặt mày sáng sủa ăn nói có vẻ là gốc dòng dõi gia giáo. Tóm lại nạn nhân tỏ ra là 1 con người lương thiện 1000%. Nhưng khốn thay, ông ta lại có vẻ... quá đau khổ, nên đêch chịu hé răng tiết lộ!

Nạn nhân — dường như nghi ngờ tất cả. Đương sự cho là «nhà báo thì cũng khó mà tin cậy được. Lỡ ra nói sự thật, rồi nhà báo cũng ngán oai quyền thống trị của tướng quân cóc dám viết ra mà rút cục... gặp phải kẻ tồi tệ, dám vác bí mật đi xoay xở của ông tướng bị tố khổ kể trên.

Thế là phèo. Nhà báo đành bó tay. Ráng tự nhủ: Phải tìm cho kỹ được bà vợ — là vai trò chính — Nhưng, thật là điên cái đầu, vì... vai chính là một thiếu phụ. Chẳng phải thuộc loại nhan sắc mặn mà, nếu không muốn nói là... Sắc đẹp dưới mức trung bình. Có lý nào... người không phải loại giai nhân lại hấp dẫn được Tướng Quân phải đi một đường... Cầm nhâm giải rứt của thiên hạ. Thêm bối rối kinh khủng nữa là chính bà trung oái kẻ đêch đứng đơn thưa ông Tướng tác giả viết chữ mình gọi ba tòa quan lớn kiện tướng quân mình — khi được hỏi thì chêng đét ời bà...vai chính lác đầu dài dài phủ nhân từ cả

Bà chỉ đáp vắn tắt: «Chồng tôi khùng. Anh ấy bắt tôi phải viết đơn tố ông Tướng!» Và... hết. Nàng chỉ nói gọn gàng có thể thôi!

Song xét lại... phong độ của Chàng quan hai nọ, thì... chúng tôi dám cam đoan là... một người bình thường. Ngần lẩn không vạn lần không ông ta không thể khùng!

Vậy vụ này có bí ẩn gì vô cùng ghê gớm chẳng lẽ lại là chuyện đùa rởn... chơi cho vui! Thật vô lý. Tụi Con Ong đã khấn gói lên đường điều tra mà khi Con Ong đã đưng dao đưng thót thì bí mật có tay dính đến độ nào tụi này cũng bật mí phom phom!

Nhân vụ này, sự nhớ đến hồi ấy không xa hồi này là mấy. Có 1 Tướng quân bị tố đã cưỡng hiếp nàng trinh nữ Trần thị Bích L!

Nàng trắng như trứng gà bóc gốc Quảng Ngãi, là nữ nhân viên của ngành XDNT ở tỉnh nọ trên Cao nguyên! Khi nhà báo đến phỏng vấn, nhưng đầu nàng về nghề nghiệp, chỉ nói là nghe tin đến thăm, chứ không cho nàng

biết là... toan khai thác trên mặt báo vụ đã man mà nàng là nạn nhân. Vừa nghe dứt câu nàng òa khóc và còn bô túc thêm rằng: «Lúc ấy em gọi ông Tướng là bố. Em nói em đáng tuổi con út của ông. Thế mà ông vẫn đê em ra... và ông cứ... nhào vô đến cùng. Nàng nước nờ tiếp: «Em vừa bị hại đời con gái còn bị ông đê bệnh... phong tình».

Chuyện rõ như ban ngày khi nhà báo vừa mở màn khai thác, thì chính nạn nhân lại hốt hoảng cầu cứu xin thương dùm thân gái dặm trường. Nếu đưng tiếp thì nàng sẽ mất mạng. Và bắt buộc nàng phải đưng lời cải chính:

Vì kẻ hèn này đã gặp nhiều cảnh trở trêu tương tự trong suốt 15 năm làm phóng viên nên. Chuyện linh kinh... Có phải nói không chuyện thật vẫn phải cải chính, chuyện hành động tình táo vẫn phải tự nhận mình đã khùng... Ở xứ này những vụ đó... quá thường tình. Bạn đưng chờ coi Con Ong trở tài!

Anh hùng mất gốc

Có một thầy quân An Nam họ Đặng tên Ma Mạnh, ở KBC 2598 — đã sốt sắng và quyết liệt gởi thơ... xin Mèo, đê thầy được biến thành công dân Huế kỳ quốc!

Được nghe kể về tình thần vong Mèo của thầy thượng sĩ họ Đặng nọ, tụi Con Ong khóc đòng!

Có biết bao nhiêu thằng da vàng, mũi tẹt, tự lấy làm ăn hận vì sao mình lại chúi lằm vào cái bèo thai mang nhãn hiệu Giao Chỉ! Thế nên, chúng rất khổ sở bị... cầm tấm thẻ căn cước An Nam!

Có nhiều đứa sắc mũi tương cà rau muống mà đưng mang danh quốc tịch Mèo — bèn cảm thấy hiền ngang như anh hùng vong quốc!?

Thương thay cho những thằng mất gốc, quên cả mồ mà ông cha! Biết đến bao giờ những con người Việt Nam ai nấy đều hãnh diện với truyền thống hào hùng của dân tộc mình!

Trong lúc khắp hoàn cầu hướng về mảnh đất chữ S này với niềm thán phục tốt cùng vì... những con người máu đỏ, da vàng... nhỏ xíu đã làm rung rinh các cường quốc tương nuốt chửng mảnh đất còm cõi mà... nuốt không vô, bị hóc thấy mỡ nay phải vội vã... lấy mo úp vào mặt chạy làng phú linh.

Viết cho một người

mang định mạng thật dị kỳ «Đại Tá Đức
Đại tá Đức, giám đốc nha quân pháp đã đi rồi. Ông đi... về thế giới của riêng ông và mãi mãi, khỏi bị lằng nhằng bởi giang hồ ân oán.

Thật là kỳ cục, hơn 900 ngày trước nhà báo múa bút cũng dành cho Đại tá Đức nhưng là một cái tin chia vui. Vì bữa đó ông Đức đống vai chú rể mà cô dâu là người đẹp từng làm báo chí vất vả một thời. Đó là cô Sinh! Người đã lái xe... nhào xuống Cầu Rạch Hào, mà khách trên xe đều chết sạch, chỉ còn lại Chính Nàng Sinh độc nhất sống sót!

Sau đó mối tình Đức Sinh đã kéo dài đầy kỷ tưởng và cũng ngập tràn thơ mộng.

Có điều mẹ sử Đức vốn là con người nhiều mặc cảm nhưng vẫn chứa đầy chất văn nghệ như ai? Song, Ông Trời lại vẽ vờl đặt đê ông ngồi cái ghế Quân Pháp tức là quyền đêo gông cùm vào cổ các quân nhân phạm pháp!

Cũng vì cái nghề bạc bèo ấy, đại tá Đức luôn gìn giữ... ao cho «tiết sạch giá trong» ông gìn giữ quá kỹ... tưởng như một trinh nữ bảo trọng cho cái... đáng giá ngàn vàng của nàng vậy!

Chính vì... ngồi ở cái ghế bự quá xá, lại nắm quyền tha bắt, khắp chốn ba quân nên ông Đức cứ e sợ... lấy vợ thì mang tiếng! Khó cho giai nhân vì tự ái — nhất định không hé răng... đê đòi hỏi hôn lễ cử hành!

May thay, mãi đến mùa Thu năm 1971 sau một quả tai bay vạ gió, khi Hà thốc Nhơn gây náo động khắp trào ca... thiên hạ, bèn cáo hứng kéo cổ đại tá Đức lằm trên. Người ta còn đưng thêm câu chuyện «nàng Sinh đưng lằm trung gian bắt áp phe».

Dù quần hùng khắp chốn, đêu rõ như ban ngày, quan năm Đức đưng mô tả là rách dài dài. Lý do, có dám lấy vợ vì... cứ tính tới khoản ấy là mang nợ bằng nghìn! Mãi cho đến ngày, con người độc thân ấy «lên xe hoa với, giai nhân», anh em đã mừng thầm — định ninh rồi đây nhờ âm cúng, êm đềm, nhờ tình yêu sẵn sốc... quan năm Đức sẽ thăng bằng trong cuộc sống đê ngồi đó... đê cho ba^o kẻ hám oan

Nhưng, tạo hóa trở trêu thay con người mang tên Đức lại bất thần ra đi đê lại nhiều nhớ thương cho bè bạn.

Tụi Con Ong, truy lằm phen bực anh vì cái tình quá kỹ, song vẫn mến anh và vẫn quý anh là con người giữ đưng phong độ đến ngày nhắm mắt.

Y. K. C. O.

Cần định nghĩa «thế nào là ăng ti Mèo»

Bọn Con Ong, xưa nay đã nổi tiếng là «ăng ti cộng!» Những thằng thơ viết trong lò Con Ong, tình nhâm cũng... Có cả chục mạng từng cầm súng có lập đận thiết «pho», tụi Con cháu Mác Lê ngay tại chiến trường. Thật ra, đa số... tụi này đêu xuất thân là lính quốc gia thứ linh đánh đấm ra trò, chứ cóc phải loại lính kiềng

Vậy đó! Ấy thế mà bây giờ, lại nghe tin... riêng của mấy người anh em vì thương mến lò Con Ong, đã báo động khê rằng: «Có kẻ ác khẩu đã mần tờ mặt bôn lên án nhóm C.O «ăng ti Mèo». Lại còn «Ca» thêm là «tụi chúng nó «chống Mèo» với kỹ thuật cao cường, xem ra còn bản lĩnh hơn cả bọn Cộng Sản «chống mèo cứu nước».

Chêng đét ời! Vừa nghe qua mà cả lò Con Ong muốn... ò ra quần. Vì đưng các anh em nào đó «bóc nhãng» quá kỹ!

Trên thực tế gần đây C.O có đưng tài vai vụ liên can tới bạn đồng minh Mèo. Nhưng, tất cả chỉ là những sự kiện viết căn cứ vào tài liệu! Chứ không hề... phiếm loạn kiêu mồm muôi thêm gia vị... và chẳng với truyền thống tự do dân chủ của dân tộc Huế kỳ — luôn tiếp nhận đối thoại trong xây dựng và cởi mở!

Vậy nên nếu có sự việc gì sai lạc. Tại sao chúng ta không bỏ khuyêt và nói thẳng với nhau trong tình thần bình đẳng anh em!

Anh em Con Ong nếu có «chống» ai là xác định lập trường bạn thù ra mặt. Không phải là viết đê bào chữa hay minh oan một sự đưng án gán tội quá nặng về tính chất ngậm máu phun người! Sự thật muốn đêu vẫn là sự thật.

NÓI LÃO mà chơi

CHUYÊN VIÊN ĂN CÓ TÁI XUẤT GIANG HỒ

Chiến cuộc Việt Nam về chiều đã làm sống lại nhiều bộ mặt chuyên ăn có nham nhở. Đó là bầy thú hạ người bản xứ một thời nép dưới bóng rợp uy quyền của Tây, của Nhật, của Mỹ, của những ông Hoàng bà Chúa, của những chính khách sa lông vì thất xứng nên phải chấp nhận cuộc đời lưu vong, nay trả đũa này ở kinh đô ánh sáng Ba Lê, mai xông bạc nọ ở Monte Carlo, sử dụng tiền bạc máu mủ của dân khi còn ngự trị trên ngai vàng như vó hến vỏ sò.

Bọn người của giai đoạn vàng son "tàu Hoàng Thượng" và "bàn quan đại pháp" được lớp chủ cũ thuê tiền về nước thú vai lột đường, đã và đang sử dụng đủ thứ ma thuật, kể cả ngôn từ, để mở mồm nêo cho việc rước voi về dây mỡ tổ.

Trong này, đặc biệt có những chuyên viên ăn có đã bỏ quên gia phả Việt Nam, khuất thân làm con Tây, cõ võ cho giải pháp "Đông Dương và khối Liên Hiệp Pháp từ đời avant Luru Bì" xa xưa. Chúng khôn lợt vành, chỉ chờ có những biến chuyển nhỏ nhỏ là ngồi lập ngôn và lập thuyết toàn những điều có lợi cho quan Thầy thực dân.

Chả thế, trong những ngày gần đây, Pháp liên tiếp gửi các phái đoàn qua Saigon với những mục đích khác nhau. Chuyên viên ăn có lộng ngôn cho rằng lập trường của ta đã tiến đến gần với lập trường Pha Lăng Xa, rồi vỗ tay hào hứng. Cứ làm như ông Hoàng bà Chúa kia của họ sắp được Tây nỏ cho hồi loan trị vì con đờ lần nữa không bằng.

Gi thì gì, những kẻ vọng ngoại thô bỉ đó cũng cha làm nên chuyện. Nếu có gan lập biên và trời đã chẳng chấp nhận thú vai xách cặp, đã chẳng cúi gập mình cho kẻ khác dùng lưng làm thang thớt.

Hơn tám chục năm nô lệ cho Pha Lăng Xa chưa chán sao? Nay còn toan tính công răn cần gà nhà xuyên qua những giải pháp này, giải pháp nọ? Âm mưu phục hồi cho bù nhìn giữ đũa về trị vì con đờ?

Chán thấy mẹ!

KHI NGƯỜI VỀ TỪ CHÂN MÂY ĐẦU GIÓ

Hầu hết nhật báo trong tuần qua đều chạy một tin ngắn xem xong thấy buồn ứa nước mắt. Ông Thiệu Úy lái tàu bay sau những giờ vật lộn, đùa rờn thần chết, vừa về tới nhà chưa kịp cởi bộ combinaison thì nhận được thư của Cảnh sát Gia Định mời tới lãnh vợ. Những tưởng đầu gối tay ấp kết chuyện quan quyên, chàng bèn phóng xe 2 bánh tới số Bàn Dân. Ai ngờ được người nhà nước cho bay bạn trăm năm bị bắt vì can tội bán phần buôn hương. Con người hào hùng coi cái chết nhẹ tựa lông hồng như thế mà sau khi nghe thúng câu chuyện đã té xỉu.

Nội vụ thủy chung chỉ có vậy nhưng đã khiến những kẻ có lòng phải cau mày thương xót. Lương lính, dù có chất chiu dè xen bao nhiêu mà một chốn đời nơi cũng thiếu trước hụt sau. Chuyện vợ làm đi, con đi làm bồi là điều bất buộc vậy.

Trong cái xã hội tanh nồng những chuyện nghịch thường này, thảm cảnh xảy ra với Thiệu úy tàu bay không phải hiếm.

Thì ra, cải tạo xã hội và công bằng hóa nếp sinh hoạt con người chẳng phải việc dễ. Nó chỉ là những hàng tít đậm màu trên mảnh bích chương được mang ra sử dụng tại bàn xóc đĩa. Khi tàn cuộc chơi, lời hứa hẹn chém sắt chặt vàng đã tan trong hư không với những chuyện thâm trầm diễn đều đều.

Bây giờ mới thấy thâm những lời thơ Đỗ Phủ: Chu môn tửu nhục xứ Lộ hữu đồng sử cốt!

CƠM NƠ THÌ PHẢI BÒ CƯỚI

Chưa hết mùa Xuân mà Saigon đã ra nhiều chuyện đồng trời. Hết vụ người lái tàu bay có vợ nghèo phải hành nghề ba vạ lại tới chuyện mấy bà có gia đình hoàng đế "ăn chè bắp" với tình nhân tại khách sạn Tân Giao Chỉ đường Phan Thanh Giản bị bắt quả tang. Vụ thứ hai được công nhiên đăng tải trên báo chương đã khiến cho mấy trụ làm ăn xa đẽ vợ ở nhà bỗng dưng lo ngay ngáy.

Lo mạnh đi ấy chứ. Hàng ngày phải quay cuồng trong cuộc sống đầy hỗn tạp, số hũ và vật dục con người chợt thấy mình già mau. Không hưởng kéo phí của giới. Và lại mặc dù đang trong thời buổi kinh tế khó khăn, ăn uống tuy thất thường nhưng không vì thế mà thất tình lục dục chịu ủ kín dưới đáy lòng. Lúc nào nó cũng muốn vùng dậy làm loạn. Muốn nó yên tất phải đáp ứng đòi hỏi cấp thiết, thành thế chuyện phải đến đã đến.

Các bà có gia đình chơi hoang. Các nữ sinh tập tành nghề bồ lê. Cái đó chẳng qua chỉ là bài giải của con toán "Cơm Nợ Bò Cưỡi", của các cụ ta ngày xưa. Bắt bớ làm chi thành to chuyện? Người ta nghèo, phải chơi trò ten lít ở khách sạn. Vì thử mấy bà là những mệnh phụ thì sức voi mà bị khám xét, quy nguyên tung tích? Nỡm thật!

NGHĨ GÌ VỀ VỤ TÌM THẤY XÁC TƯƠNG SOẠN?

Các báo ở Saigon, ra ngày 21-3-72, đều loan tin, vụ cứu thoát 3 phi công Mỹ bị bắn rơi ở đường mòn Hồ Chí Minh, đã được trên 50 tàu bay Mèo đủ loại, xúm vào giải nguy cho 3 phi công...may mắn nói trên, rút cục cả ba đều thoát chết!

Và, cũng sau khi đọc tin trên người viết vọt liên tưởng đến vụ tử nạn của ông Tướng Phó Bình Phan đình Soạn và đại tá Ngô Hán Đồng, chỉ huy lực lượng Voi Gầm ở vùng 1. Ai cũng biết trường hợp xảy ra tại nạn, là phi cơ bị đụng giằng "ăng ten" và rớt xuống biển. Trên phi cơ có 5 Mèo và 3 Việt. Phía VN gồm ông tướng Soạn và một trung úy tùy viên, cùng với đại tá Đồng.

Thế rồi chỉ 24 giờ sau thì hải của tụi Mèo tìm thấy đầy đủ. Riêng, xác của 3 ông Giao Chỉ là tuyệt tích giang hồ. Tang quyến chờ hoài trong đau đớn và rút cục phải làm lễ phát tang...bằng bức hình đơn độc!

Rồi...tính nhẩm đến 4 tuần lễ sau, người ta mới công bố là đã tìm thấy tử thi của Tướng Soạn. Viên sĩ quan tùy tùng và đại tá Đồng. Nguồn tin ghi rõ, cả 3 đều còn nằm gọn trong lòng trực thăng và ngay tại chỗ máy bay bị rớt với 25 thước chiều sâu. Chính vì chi tiết này nên bọn CO nghĩ rằng: tụi Mèo thật là đều giả.

Bởi như đã nói trên, xác cả ba người Việt đều nằm gọn trong trực thăng mà ở tại chỗ rớt chỉ có chiều sâu thì... sâu tới 25 thước lặn. Như vậy có lý nào mà để lòng dòng đến ngót 1 tháng trời mới kiếm ra xác làm cho những người thân của 3 kẻ bất hạnh phải đau khổ trong thảm trạng...chồng cha chết mất xác. Nói thì nói cho hả chứ...tụi nó, có mà đào mà bỏ chúng lên, chúng vẫn coi như pha như điếc.

nhỏ
lông
báo

MỘT VỤ DÀN XẾP THIẾU MẠCH LẠC

Hũ mằm Kỳ thương Ngân Hàng được khai và trình làng với đủ đồ nong của nó đã khiến những kẻ có lòng phải chau mày nguyên rủa. Nguyên rủa ai? Cái đó tùy hi mỗi người.

Chuyện Con Ong vừa bịt mũi vừa kể bừa nạo có ít nhiều dây mơ rễ má chi lằng nhằng với vụ Kỳ Thương. Số là, hồi còn mồ ma tờ báo nọ, trong mảnh báo rời có chạy cái phóng sự nóng hổi liên quan tới 100 đồng bạc máu, và Kỳ Thương được thăm hỏi trước nhất.

Phóng sự đi được ít kỳ thì 1 vị tai mắt của nhà băng được người mần phóng sự tới yết kiến. Trong lúc trà đàm, ông nhà báo đã trình tái khấu về tã, xin dâng nguyên con như sau:

— Tôi được người ta trả 3 triệu để sáng tác phóng sự này, ông nghĩ sao xin cho biết tôn ý.

Chàng phải suy nghĩ lâu lắc, ông tai mắt nọ đáp ngay với tất cả sự hào hứng của mình:

— Thế kia ư? Như vậy là được giá rồi đó, hà tất phải cho tại hạ hay? Thời buổi người khôn của khó này, 3 triệu đâu phải nhỏ, thưa ông bạn.

Biết ngồi thêm cũng chẳng tăng thêm được cắc bạc nào, ông thợ phóng sự bèn bôn ngay. Dàn xếp như thế, theo ngôn từ đá bóng gọi là thiếu mạch lạc, đẩy các cụ a.

Con sâu làm rầu nồi canh. Bọn thợ viết mướn chắc phải buồn không ít!

NGHIỆP ĐOÀN ĐI ĂN XIN!

Trước hết, Con Ong xin các bạn trong nghiệp đoàn ký giả Việt Nam hãy bình tĩnh, vì Con Ong không muốn vợ đưa cả năm đi mệnh tinh nghiệp đoàn chúng ta làm những việc ăn mày, ăn nhặt. Việc Con Ong phải nói vì nghiệp đoàn đã và đang bị một thiểu số lạm dụng danh nghĩa nhằm biến tổ chức thành một cơ sở chuyên nghề cơm thầy cơm cô.

Số là, hồi năm ngoái, mấy trụ nam danh nghiệp đoàn tự đến tới phỏng tiếp tiêu cơ quan USAID xin đồ phế thải về làm làng của bọn thợ viết. Gi Hoa Kỳ đặc trách tiếp liệu trả lời:

— Các ông về Bộ Thông Tin gửi giấy giới thiệu tới đây cái đã. Sau đó lên Bộ Kinh Tế xin chứng thực rằng khi làm làng ký giả không hề được trợ cấp. Cuối cùng tập trung ở Phủ Thủ Tướng đề nơi đây chuyện qua USAID thì lúc đó chúng tôi mới cứu xét. Bây giờ xin miệng khó nói lắm.

Mấy quan ăn mảnh bảo nhau rút lui có trật tự. Vì bôn tánh ưa luôn lợt, ngày 08-2 vừa qua, cái mang danh là nghiệp đoàn ký giả lại gửi văn thư không số, có chữ ký và triện sơn đỏ của Chủ Tịch tới một người Mỹ thuộc cơ quan JUSPAO để xin những vật dụng thẳng dư như bàn viết, bàn ăn tủ đựng hồ sơ, tủ đựng quần áo, giường, ghế ngồi văn vãn... Đoạn nhập đề của văn thư ăn xin đã đề cập tới việc lập làng ký giả với đợt đầu là 305 căn song vì tài chính eo hẹp nên tiện nghi không có. Về gần cuối của văn thư lại thông việc Đại Hàn đồ đất đắp nền để Mỹ nôi máu quân tử Tăm mà thí hồ thí cháo cho ít đồ phế thải.

Ăn xin, từ thừa nào tới giờ chả có gì xấu. Vì nghèo mới phải ăn mày. Nhưng đừng núp sau tập thể, kỳ lắm. Đâu có phải tất cả ký giả trú ngụ trong làng ký giả đều muốn trở thành hành khất? Xin các giới chức trách nhiệm tới làng của bọn thợ viết nên tự trọng tới thiểu, kéo Mỹ nó cười cho thoải mái.

Chửi Mỹ hung hơn ai hết, nay lại vác mặt, gửi đơn đi xin đồ phế thải quả thật chưa bao giờ liếm si cảm bút nó lại thâm thê đến thế!

Bản photocopy văn thư hành khất hèn được lưu trữ tại văn khố Con Ong, những tay viết mướn sạch, tức hàng ngũ ký giả không bản, muốn coi xin cứ tới.

HEPACHAUT

VIỆN BÀO-CHẾ: HADZER

Nước cốt lá ARTICHAUT

Nước cốt GAN BÒ TƯỚI

SIKH-TỔ B12

SIKH-TỔ B1

SIKH-TỔ B2

SIKH-TỔ B6

SIKH-TỔ PP

SIKH-TỔ D2

YẾU GAN, NÓNG GAN

GÂY ỒM, MẮT NGỦ

MỤN Ở MẮT

NGÚA MÈ ĐAY

THIẾU MÁU

LAO-LỰC, TÁO BÓN

DUỠNG THAI

MỎI MỆT

00 00 72 007 / 1000 000 0-0-00

► CỬU SỪNG

VIỆN THỐNG KHỔ!

Nước Mít khốn khổ khốn nạn của chúng ta vô phúc nên mới nảy nời ra cái gọi là Viện Thống Khổ. Thà rằng cái Viện này cứ khép cái cửa môn lại, cầm như cá chép, hoặc nín khe như mồm hến thì họa chẳng còn có thể tạm ngửi được! Đáng này, xuân thu nhị kỳ lại lòi ra 1 phát Thống Khổ khiến cho bản dân thiên hạ cứ bật ngửa người ra dèch chịu nổi.

Theo những sự thống kê mới nhất của cái Viện Thống Khổ thì chỉ số giá tiêu thụ trong tháng 2-72 tại Saigon so với tháng 1-71 tăng 16,9% về giai cấp trung lưu và 17,7% về giai cấp lao động. So với tháng 1-72 chỉ số giá tiêu thụ trong tháng 2-72 tăng 3,9% về giai cấp trung lưu và 3,7% về giai cấp lao động.

Thống kê như rứa thì có bố tổ sư ai mà hiểu đặng? Tại sao không nói huych toẹt ra rằng thì là tháng 1-72, giá một tờ báo là 15 tí nay lên tới 25 tí tức là tăng gần 50%, một hộp sữa là 36 tí nay lên 86 tí tức là tăng quá gấp đôi, một kí đường 42 tí nay lên 110 tí tức là cũng quá gấp đôi, một lạng vàng là 19.000 nay vọt lên 29.500 tức là tăng cũng quá gấp đôi, một bát phở 50 tí nay lên 1 bô cho gọn.

Nói tóm lại, cái cóc khô gì cũng tăng hết: gạo nước, mắm muối, củ hành, củ tỏi.

Vậy đã thống kê thì nên thống kê cho rõ đưng có giờ trò mạp mồm đánh lộn con đen, buồn cười thấy mẹ!

BÁ NGỌ NHAU LÀM CHI, CÁC THẦY ÔI!

Nam Mô A Di Đà Phật! Đức Phật từ bi

Mấy năm liền từ từ, các thầy bên Ấn Quang mí lì các thầy bên Quốc Tự đã coi nhau như quân hân quân thù, thậm chí đến nỗi xua quân đi uỳnh nhau tui bụi, khiến cho chốn thiên môn một tí li nữa biến thành bãi... chiến trường. Từ đó, đảng nhà Phật chia làm hai phe, phe Ấn Quang và phe Việt Nam Quốc Tự và mỗi phe đều tổ chức một viện Hóa Đạo riêng biệt, Phật của bên mô bên nớ thờ.

Năm ngoái, chả hiểu thầy Đức Nghiệp vì đối thuốc Craven'A hay vì thiếu cơm gà cá gói lại đem đất của chùa Quốc Tự cho mượn để cho quần chúng đệ tử xây cất tùm tùm rồi xi líp cooê sẽ phơi vung vít khiến cho mùi sơn phấn xông lên nồng nặc áp đảo cả khói trầm hương. Thầy Tâm Giác bên Tạc dăng nòi giận xua quân đập phá tan tành thành bình địa. Ngờ rồi ta ngờ rằng không khéo mai một phe Quốc Tự lại chia đôi một phía nữa.

Tôi đầu năm nay, tại Ấn Quang lại xảy ra một vụ sứt căng đan to tổ mẹ!

Căn cứ vào Bài cây đặng của thầy Quảng Liên đã được công bố trên báo chí thì ngày 25-1-72, thầy Huyền Quang đến phòng ngủ của thầy Quảng Liên tại chùa Ấn Quang để hành hung và hăm dọa. Cũng từ ngày đó, thuộc hạ của thầy Huyền Quang và thầy Thiện Hoa dán bích chương khắp chùa chữi thầy Quảng Liên.

Ba giờ chiều ngày 7-3-72, nhằm lúc thầy Quảng Liên đi vắng, người ta lại đến đập cửa kiếng quấy phá. Rồi 6 giờ sáng ngày 11-3-72 trong lúc thầy Quảng Liên đang ngồi đọc kinh thì chợt nghe thấy tiếng nổ như tiếng súng lục Chú tiểu chạy ra coi thì thấy 1 khuôn cửa kiếng bị lủng và lượm được tang vật là 1 hòn bi. Tối đêm 12-3-72, mấy chú tiểu của 2 thầy Huyền Quang và Thiện Hoa lại đến đập phá phòng khách của thầy Quảng Liên và kêu đích danh thầy Quảng Liên ra mà bá ngo! Thầy Quảng Liên đã phải tô-lô-phôn cho đảng Dùi Cui và sau đó sợ bị ám sát nên lên ra tu bin rông đi nơi khác lánh nạn.

Như rứa là phía Ấn Quang cũng chả tốt đẹp gì hơn phía Quốc Tự. Các thầy là những người lãnh đạo tinh thần quần chúng tín đồ mà còn uỳnh nhau chửi nhau tui bụi như vậy thì làm sao rắn bảo được những kẻ người trần mắt thịt? Các thầy lại còn sử dụng đến cả thứ vũ khí tối tân là những hòn bi để bắn nhau. Mỗi thầy bắt quá có nhiều tằm là hai hòn bi, xin cứ mang ra mà chơi nhau cho đã đi. Một khi đã tu hành rồi thì ết tường cũng chả cần xài bi mà làm chi. Đề nớ lại càng thêm bản biu, có khi chính vì vậy mà sinh ra chiến tranh nội bộ cũng chưa biết chừng?

KỂ SĨ CÓ KÍ GÌ

Dại hội giáo giới 1972 đã khai mạc tại rạp hát Thống Nhất. Có khẩu hiệu đấu tranh được treo vung vít. Nào là đòi nhà ở, nào là đòi cơm no bò cưỡi, nào là đòi được bảo vệ để khỏi xảy ra cái cảnh các cô giáo đang ngủ cũng bị cái thằng quận trưởng khốn lịn nào đó mò vô để đòi kiểm soát truyền thống học đường, nào là đòi học võ Tàu để chống lại những sự thượng cẳng chân hạ cẳng tay của các đảng học trò dơ côn?

Nhưng đặc biệt nhất là có cô giáo Trịnh Đình Kim Cúc đã đặt vấn đề ngay boong:

«Người cày có ruộng, kể sĩ có gì?»

Xét ra thì nhà nước cũng có tí tí hơi bắt công đối mí lì một số thành phần trong xã hội. Bấy lâu nay, người cày được nâng bi một cách ghê gớm. Cái cóc kh' gì cũng đặc biệt dành cho người cày hết chọi. Riêng có kể sĩ thì vưỡn sống trong cảnh cơ hàn đói rách.

Chả có thể mà trong đại hội, đã có một nhà giáo phải than thân trách phận rằng giá trị học đường không còn nữa, bởi ảnh hưởng kinh tế leo thang, nhiều ông thầy phải làm thêm những nghề xét ra không xứng đáng với tư cách của một nhà giáo.

Chính thế. Đã có những ông thầy phải lái xe ôm, phải cho vợ đi bán bún riêu, bún ốc. Đành rằng là «Il n'y a pas de sots métiers, il n'y a que des sottes gens», nhưng ở bên Tây thì mới có thể quan niệm như vậy được. Chớ còn bên Ta, một khi học trò thấy thầy giáo lái xe ôm, có giáo đi bán bún ốc thì vỡ lọ cổ ngay.

Trở lại câu hỏi «Người cày có ruộng, kể sĩ có gì?», ngẫm nghĩ một lát bèn tìm ngay được một câu giải đáp như thế này:

Người cày có ruộng, còn kể sĩ thì «haut les dents, bas le cul»!

Ái không tin cứ đến quan sát tại Con Ong mà coi. Đám thợ viết ở Con Ong cũng là những kể sĩ chớ bộ tướng rợn mí ái tình sao?

KIỀU NỢ TIẾP TAY MÍ KIỀU KIA

Em gái Kiều Mỹ Duyên, ký giả của Công Luận và Hòa Bình vừa cho quay ronéo cả đồng thư gửi đi khắp các nơi, từ ông nhà nước đến 3 tòa quan nhơn, rồi đến báo chí đề la làng rằng, Xếp Nguyễn Ngọc Khôi, Xếp Dương Quang Tiếp, 1 người là thị trưởng Đà Nẵng, còn 1 người chỉ huy Dùi Cui ở Quận Khu 1, đang cho người về Saigon để hoặc làm thịt em, hoặc bẻ hội đồng em.

Góm! Nghe thấy mà ghê! Cứ làm như Saigon là một nơi hỗn quân hỗn quan như miền Viễn Tây nước Mèo vào thời kỳ có phong trào đi tìm vàng không bằng. Cứ theo lời tố cáo của Kiều Mỹ Duyên thì em đã viết một loại bài dả kích những sự bẻ hội tham nhũng của hai Xếp. Hai Xếp cho người tới điều đình nhưng em hồng có chịu. Thế là 2 Xếp tức khí bèn cho những cánh quân tí hồ đi bắt em.

Saigon dẫu sao cũng khác xa mí Đà Nẵng. Thịnh thoàng nơi đây cũng có những vụ cướp giật, đánh người học máu mồm để vô xê Honda, vô nhà ông Tường bẻ ráo cả Ti vi lẫn tủ lạnh, hoặc hiên ngang hơn nữa thì cướp luôn cả đồng hieu của ông Tường lúc ông Tường đi bắt phở. Tuy nhiên không đến nỗi loạn như Đà Nẵng đâu.

Vậy thì định giờ trò bẻ hội đồng ở cái nước Saigon này có phen bị bẻ hội đồng lại cũng chưa biết chừng. Chúng có là nàng Kiều Mộng Thu đã xung phong ra để tiếp tay mí nàng Kiều Mỹ Duyên.

Một nàng Kiều Mộng, một nàng Kiều Mỹ mà chơi nhau mí ông quan năm Nguyễn Ngọc Khôi, ông quan tư rười Dương Quang Tiếp, không biết mèo nào cắn mỉu nào ạ. Hai xếp đường đường là những đảng anh hào, lại có phương diện quốc gia, hà tăng phải nhờ cậy đến toàn quân tí hồ, Khuyển Ung mà làm chi để cho quần hùng họ cười cho. Uỳnh nhau mí liền bà phụ nữ con gái, cứ lấy mồm ra mà chọi cũng đặng. Mồm chọi không nổi thì có lưỡi tiếp tay.

Xin hai Xếp vô đi. Bọn Con Ong sẽ đích thân đứng làm trọng tài cho cuộc đấu. Phe liên ông thắng thì sẽ được ban tặng cái giải rút. Còn phe liên bà thắng thì sẽ ăn cái giải dùi cui.

Tướng Nguyễn văn Toàn đã thắng em bé Bích. Ván một keo rồi đó.

NHÀ THƯƠNG NUÔI CHÓ HỜNG

Một số độc giả Con Ong viết thư về tòa báo cho biết rằng, tại cái nhà thương phối hợp Quân Dân Y ở một miền Cao Sơn Lãnh địa nào đó, có những tay chuyên viên giải phẫu, sau khi mổ xong chả hiểu đặng trí hay có tính bừa bãi, mà đã vứt vung vít những cánh tay cẳng chân, khúc ruột bất khiển dụng. Thông thường thì người ta phải đem chôn hay bỏ vô hầm át xít.

Lũ chó hoang đang đói rã họng vì ảnh hưởng của cuộc cách mạng tàn khốc vô được thịt người liền mở một cuộc đánh chén lu bù. Ăn không hết, chúng nó tha tới tha lui vương vãi lung tung xê.

Cái cảnh chó ăn thịt người đã khiến cho người ta phải đau lòng xót ruột, nhất là những nạn nhân đã bị hy sinh những cẳng chân cẳng tay í. Đó là chưa kể đến sự ầu tà của các đảng lao công nhà thương: đem quần áo của người chết còn dính đầy máu mủ, quăng ra hàng rào. Dù là nhà thương thí, làm ăn cũng phải có chút lương tâm chó.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- QUÝ VỊ HẰNG THA THIẾT ĐẾN TIỀN ĐỒ TỔ QUỐC
- QUÝ VỊ HẰNG QUAN TÂM TỚI TƯƠNG LAI KINH TẾ VIỆT NAM
- QUÝ VỊ HẰNG MONG MƠI CÓ CƠ HỘI PHỤC VỤ ĐỒNG BÀO TRONG QUẬN:

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- Để mỗi quận có một Ngân Hàng Nông Thôn,
- Chánh Phủ sẵn sàng trợ giúp về kỹ-thuật cũng như tài chánh, lại được hưởng nhiều ưu đãi.
- Vì thành lập Ngân Hàng Nông-Thôn là quý vị đã thực sự góp phần vào công cuộc phát triển hạ tầng cơ sở và củng cố nền kinh tế Quốc Gia.

Mọi chi tiết, xin liên lạc với:

NGÂN HÀNG PHÁT TRIỂN NÔNG NGHIỆP

Số 7 kếp Bến Chương Dương, Saigon
hoặc Chi Nhánh Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp đặt tại các Tỉnh trên toàn quốc.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gãy tai trâu
Đạn đầu bắn xẻ grom đầu chém ruồi.

VĂN-QUÂN hạ thủ.

ANH HÙNG BỊ KỶ THỊ

Cuộc lễ kỷ niệm Hai Bà Trưng năm nay đã được tổ chức cách vô cùng trọng thể. Trước ngày lễ khá lâu, các đài phát tiếng và phát hình nhà nước đã liên tiếp có những bài ca ngợi công đức của Hai Bà. Khán thính giả đang say sưa coi kịch, coi cải lương, nghe hát, cứ ít phút lại phải ngưng lại để nghe những khẩu hiệu, những bài ca hô hào mọi người phải biết ơn và noi gương Hai Bà. Ngoài ra, còn có những chương trình văn nghệ đặc biệt để kỷ niệm Hai Bà. Nói tóm lại là Hai Bà đã được các con cháu nhớ đến một cách khá ồn ào, sôi nổi, và giờ đây dưới lòng sông Hát, hẳn Hai Bà cũng lấy làm mãn nguyện.

Hai Bà là những anh thư đã làm rạng danh cho phụ nữ Annamta. Hai Bà đã vì thù chống, nợ nước cương quyết đứng lên đánh đuổi quân phà Đông Hán, đã từng làm cho tên thái thú Tô Định phải chạy toé khói và cũng đã từng làm tổng thống tới 3 niên trước khi gieo mình xuống giếng Hát Giang để giữ tròn danh tiết. Mặc dù là phân liểu yếu đào tơ nhưng cuộc đời Hai Bà, cái chết của Hai Bà thật đẹp, thật hùng, hơn hẳn một số tên nam nhi khác cùng thời. Với tâm gương sáng chói như thế, hai Bà rất xứng đáng được đời sau nhớ ơn và ca ngợi.

Tuy nhiên, trong lịch sử đấu tranh hào hùng của dân tộc ta, cũng còn nhiều những anh hùng mà công lao và sự nghiệp cũng không kém gì Hai Bà. Như Lý th, Kiệt đã từng mang quân sang xứ sở của Mao Trạch Đông hiện tại, chiếm luôn một số đất đai, thành trì, khiến cho vua quan nhà Tống thời đó mất ăn mất ngủ. Như Đức Trần Hưng Đạo ba lần đánh tan quân xâm lăng Mông Cổ, làm cho đoàn quân hung hãn nhất thế giới này lần đầu tiên phải nếm mùi thất bại nhục nhã, dểch còn dậm lên mặt tự hào là bách chiến bách thắng được nữa. Ngoài ra, còn phải kể tới người nông dân Lê Lợi đã năm gai nếm chấu suốt 10 năm và cuối cùng đã anh dũng đánh tan giặc Minh, làm cho rất đông danh tướng của chúng mất tiêu chiếc đầu trên cổ.

Nhưng vĩ đại nhất, anh hùng nhất phải là Bắc Bình Vương Nguyễn Huệ. Người đã từ một nông dân nghèo nàn đất Tây Sơn đứng lên làm cách mạng, thống nhất đất nước. Chỉ 5 ngày trời, người đã vượt hàng ngàn cây số, từ Nam ra Bắc đánh tan tàn hai mươi vạn quân Thanh khiến cho tên tướng giặc Tôn Sĩ Nghị đang đêm phải nhồm dậy trốn chui trốn nhủi về Tàu, nhục như chó, Vua Quang Trung, người anh hùng chưa bao giờ nếm mùi thất bại của Annam đã hơn hẳn một Nã Phá Luân của nước Pháp đương thời. Người anh hùng này đã từng làm cho cả nước Tàu phải kinh hoàng khi nghe tới tên Người, đến nỗi vua Tàu phải hối lộ cho Người 1 cô công chúa thơm như mít cùng với 2 tỉnh Quảng Đông, Quảng Tây hiện tại. Tiếc thay, người anh hùng đã từ già cuộc đời quá sớm trước khi nhận được những món quà trên.

Với 1 vị anh hùng như thế, tiếc rằng đã bị người sau kỳ thị. Không có 1 ngày nào trong năm được dùng để kỷ niệm Người, để nhớ đến toàn diện công đức của Người, trừ 1 ngày được gọi là giỗ trận Đống Đa. Nhưng ngày này lại chỉ được coi là một ngày lễ nhỏ và hầu như bị bỏ quên vì nó nằm trong mấy ngày nghỉ tết của học trò, còn các công chức, lính tráng thì chỉ được nghỉ có nửa buổi. Trong ngày lễ ấy, người ta cũng quên luôn cả những nghi thức thông thường, tức là không có lấy một lễ đài, không có những ông lớn, bà lớn tới đọc diễn văn, chụp hình chụp ảnh. Cũng không hề có những bài ca, những khẩu hiệu được lập đi lập lại trên các đài phát thanh, truyền hình nhà nước như trong mấy kỳ bầu cử mới đây hoặc trong ngày lễ Hai Bà Trưng vừa rồi.

Cũng là anh hùng, nhưng ngày lễ Hai Bà Trưng mọi người được nghỉ cả một ngày, lại được tổ chức và cúng long trọng, còn ngày giỗ trận Đống Đa đã không được nhắc nhở tới, lại còn bị cúp đi một nửa ngày nghỉ. Thành ra, phải chăng các anh hùng cũng bị kỳ thị? Hay phải chăng bây giờ người ta trọng nữ anh hùng hơn là nam anh hùng? Ngày xưa, Vua Quang Trung có công diệt họ Trịnh ở miền Bắc họ Nguyễn ở miền Nam để thống nhất đất nước nên phải chăng bây giờ người ta không tra những người như thế?

CHIẾC MÁY

Sau khi lật đổ ông Hoàng Sihanosk, người Long Non bày ra thật lắm chuyện. Người tự phong cho người làm thủ tướng và đặt một ông khác làm quốc trưởng. Người lập chính phủ thân Mỹ và chống Cộng kịch liệt. Người rước quân Annam Cộng Hòa sang đánh bọn CS dùm. Người còn giải tán bệng cả quốc hội nữa. Người loay hoay hoạt động thế chớ nào mà trở thành bán thân bất toại, chỉ có nằm và gọi thôi, chứ dểch có đứng lên được. Người sang tìm Mèo và lại máy nhưng vẫn không lành, máy vẫn còn liệt. Tuy thế, người vẫn không ngừng thao túng chính trường xứ Chùa Tháp, càng bán thân bất toại, người càng hoạt động mạnh.

Thấy ngồi ở chiếc ghế thủ tướng, mặc dù quyền hành đầy trong tay, nhưng vẫn còn có vẻ yếu quá, người bên mời ông Cheng Hen đi chỗ khác chơi để chính người ngồi vào chiếc ghế Quốc trưởng.

Nhưng thấy danh từ Quốc trưởng không hay, người ta có thể hiểu lầm là chức quốc trưởng không bằng chức Tổng Thống, người Long Non bèn không thêm xai chữ quốc trưởng nữa và cũng chẳng cần bầu bán con mẹ gì cho một ra, người tự bầu luôn cho mình làm ông TT. Nhờ thế chỉ trong phút chốc người trở thành TT chứ không phải gian nan, vất vả như ông Nguyễn Văn Thiệu của xứ láng giềng An nam Cộng hòa, phải bầu bán lời thôi, phải có khoản 7 điều 10, phải nghe báo chí phê bình, chỉ trích rất hung hãn rồi mới leo lên được chiếc TT. Người Long Non dểch cần như thế. Trong buổi lễ tuyên thệ nhậm chức TT, người cũng không thêm đứng dậy, mà chỉ cần ngồi tuyên thệ cũng đủ, bởi vì người vẫn còn bị liệt

máy. Có điều một chiếc máy bị liệt mà vẫn còn làm Tổng Thống được thì không hiểu dân Kăm pu chia có còn chiếc máy nào lành lặn không?

Thật ra, với những xir nhược tiêu thì những chiếc máy lành lặn lại không khi nào được làm TT cả. Người ta chỉ xai những thứ máy bị liệt như chiếc máy Long Non mà thôi. Máy bị liệt tức là máy hư, máy chạy không tốt, không bình thường và tất nhiên sẽ gây ra rất nhiều tai họa cho dân chúng. Hiện tại, dân KPC đang bị một chiếc máy hư cai trị nên không biết tương lai họ sẽ đi về đâu? Có lẽ chỉ có các ông thợ Mèo là biết rõ mà thôi vì chính các ông này đã sản xuất ra những chiếc máy hư cho cai trị các dân tộc nhược tiêu.

CHÍNH KHỨA ANNAMTA VÀ CHÍNH KHỨA KĂM PU CHIA

Người Long Non lên làm Tổng Thống xứ Kăm pu chia rất dễ dàng, mau, chóng. Nhưng người lại rất lấy làm một sự vất vả khi cần tìm một người đứng ra làm thủ tướng để lập nội các.

Các chính khứa KPC bỏ nào cũng chế i chế eo dểch chịu nhận lời mãn thủ tướng mặc dù có lời mời rất thiết tha của Long Non. Tình trạng này kéo dài đến nỗi ngót một tuần lễ, Kăm-pu-chia không có chính phủ. Cuối cùng, Long Non phải tìm một chiếc máy cũ rích hơn 60 tuổi là Sơn Ngọc Thành ra làm thủ tướng. Chiếc máy này từ lâu đã được Mèo và khá kỹ, do đó có tiếng là thân Mèo và thân nước Cộng Hòa An nam ta.

Sự việc một số chính khứa KPC chế chiếc ghế thủ tướng đã khiến cho người ta liên tưởng tới những cuộc thay đổi nội các tại Annamta. Các chính khứa Annamta rất ít khi chế ghế, nhất là chiếc ghế thơm như ghế tề tướng. Có khi mới chỉ nghĩ thấy có mùi cái tổ thôi là họ đã giành giật nhau, thanh toán nhau đẫm máu để tranh ghế. Như mới đây, sau cuộc bầu bán 3-10-71, giáo sư Nguyễn Văn Bông bỗng dưng bị min nhè chết giữa đường trong khi có tin ông đã được TT Thiệu chọn làm quan tề tướng. Sau đó là màn vận động rất sôi nổi của một số chính khứa để được Tổng thống ban ơn mưa móc. Thời thì đủ mọi loại chính khứa, kể cả bọn cóc nhái tôm tép tranh nhau tuyên bố vùng vát, ra cái điều có tá ở trên cõi đời này đây, Tổng Thống hãy mời ta đi. Có như ng bố đã làm mò đến nhà thờ, đến chùa để xin một tí ảnh hưởng của các cha, các thầy. Lại có những bố như bố Trần Ngọc Oánh, Nguyễn Văn Ngai đã đưa nhau đem "tiếng nói gia nô" vào Thượng viện để mong được Đức Vua chiêu cố đến. Riêng bố chính khứa Nguyễn Ngọc Huy thì lại "tình nguyện xin làm thủ tướng" mặc dù chẳng có ai chịu mời cả. Các bố này đã có một thời những nhặng dểch chịu được.

Nhưng rồi các bố ấy thất vọng vì không thấy ông Tổng Thống nói tới cái sự cái tổ nội các nữa. Bao nhiêu công lao nâng bị, đội quân vẫn chưa thấy có kết quả. Thế là các bố ấy lại nằm im hoặc chui rúc thật kỹ trong những xô xinh để chờ đánh hơi thấy có mùi cái tổ là lại chui ra vùng vát.

Theo bọn CO, các đảng chính khứa nói trên nên gia nhập dân Kăm pu chia là hay nhất, dể sau này nếu TT Long Non có cần 1 vài thủ tướng là lập tức có ngay, không đến nỗi phải vất vả như vừa rồi. Các chính khứa An nam dể bảo, lại quen nghề gia nô và không bao giờ biết từ chối 1 cái gì cả, nhất là không bao giờ biết có cái sự liêm sĩ trên cõi đời này.

Chờ đợi TT Thiệu cái tổ nội các coi bộ hơi lâu và khó xơi. Bọn CO đề nghị các chính khứa Annamta nên đổi chủ, xin làm gia nô cho TT Long Non để có nhiều hy vọng hơn. Với tình trạng ông Tổng thống tề liệt đó thì chắc chắn còn có nhiều dịp được cái tổ. Được làm một tí thủ tướng, bộ trưởng dù là Kăm pu chia đi nữa cũng vẫn còn hơn 1

Cảm cúm - Sổ mũi - Nhức đầu
Nhức họng - Đau nhức
bóp thịt

HÃY UÔNG :

RHUMEX

(BÁN TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY)

NHÂN HIỆU
CON VOI

Biếng ăn! Mất ngủ!!
HÃY UÔNG :

SIROP REACTIN (BETA)

• ĂN NGON • MAU ĐỐI • LÊN CÂN NHANH CHÓNG
• DỄ NGỦ YÊN LÀNH • TRI MỌI PHONG NGŨA

Có bán tại các nhà Thuốc Tây.

Người và việc...

MỘC THẠCH

NGƯỜI: Hai ông Chủ tịch ủy ban Quốc Phòng Thượng và Hạ viện cùng là 2 cựu Trung Tướng, cùng là bạn "đồng chí" một thuở, từng chia bữa xẻ ngọt trong những ngày lên voi sau cách mạng và xuống chó sau chính lý, rồi lại lên ngựa sau khi đặc cử các chức vụ dân cử.

VIỆC: Báo chí loan tải những tin tức tự từ của các sinh viên sĩ quan Thủ Đức vì những lý do bị áp chế, uất ức gì đó, dư luận nhất là dư luận sinh viên sôi nổi, và càng nghi hoặc sôi nổi hơn khi biết tin những tuyệt mệnh thư của những người đã chết đều được giấu kín, cất kỹ nên chẳng ai biết tuyệt mệnh thư viết gì, ông xếp Thủ Đức hay trang sinh Hương Đạo họ Phạm đã không một lời nói về cái chết tức tưởi này của các sinh viên sĩ quan, chỉ có một ông Tá phát ngôn viên quân đội họp báo cho biết qua loa là có 2 vụ tự tử và 2 vụ cướp cò thể thôi. Bí mật vẫn hoàn toàn bí mật.

NGƯỜI: Hai ông chủ tịch ủy ban Quốc Phòng trên, ngày trước ở cái thể gọi là đối lập trong nghị trường rất là hung hãn, thấy việc bất bình khó tha là sẵn tay áo làm việc ngay, nhưng nay thời thế đổi con người thay đổi, cả hai ông đều trở thành thứ câu vỹ thảo quay theo chiều gió mới để tự "cứu nguy" cho vị thế mình nên bây giờ đành cầm nín, mũi ni che tai. Ông Hạ Viện lúc này thì đi Mỹ như đi chợ và đang hy vọng cái ghế Tổng Trưởng nếu nội các mới ra đời, còn ông Thượng Viện thì tối ngày giao du thân mật với tư tưởng từ màu trong phòng lạnh, bên những người đẹp như Ê Và.

NGƯỜI: Là 2 ông chủ tịch ủy ban nội vụ Thượng Viện, Hạ Viện, một ông là viện trưởng viện đại học, đi đâu cũng rất hách, có tới 4 con còm còm ết cooc, nhân vật quan trọng ghê, lại có người phụ tá nguyên là một ông chủ báo loại thượng hạng ngoại hạng, anh em trong làng nghe tên sợ thấy mẹ.

NGƯỜI: Hai ông chủ tịch ủy ban Nội vụ hai viện đều cho rằng chuyện đó nào có chi quan trọng, và cả hai cũng áp dụng câu "im lặng là vàng", các ông còn lo những chuyện quốc gia đại sự hơn. Nhiều người dân chót bỏ phiếu bầu 2 ông lên làm đại diện lấy làm buồn lắm, vì nghĩ rằng trong cuộc đời bất trắc này, nay mai đây 1 ngày đẹp trời nào đó, sao quá tạ từ trên trời rơi xuống đầu và mình có

lâm vào cảnh ngộ đau thương đó thì mình và gia đình mình biết cầu cứu trông đợi vào ai bị giờ.

VIỆC: Một cái nghị định số 148-BKT-KSKT do ông Tổng Cách Mạng mùa thu chết ký ngày 11-3-72 đề cập tới các sắc thuế đánh trên các loại nước ngọt trong đó có nước Pepsicola, mà loại nước ngọt này theo lời ông giám đốc hãng PT thì đã ngưng sản xuất từ tháng 8 năm 71 lý do vì lỗ chứ không phải vì phản đối đại đế Nixon đi Bắc Kinh, đại đế là cố vấn pháp luật hãng Pepsi thế giới đã từng qua Giao Chỉ chào hàng và vận động hãng PT làm nước Pepsi. Một thứ nước đã ngưng sản xuất từ lâu mà...

NGƯỜI: Ông Tổng Cách mạng và các ông trong ban kiểm soát kinh tế đã chẳng biết tí ti ông cụ nào, nên mới ra một cái nghị định hay ho như trên khiến dân chúng lấy làm phục tài kiểm soát kinh tế của ông Kinh Tế lắm lắm, tài như vậy thảo nào nền kinh tế của ta cứ ng ỳ một nửa đường đi xuống, và tiền bạc Giao Chỉ cứ ngày một đội nón ra đi...

NGƯỜI: Ông Giám Đốc hãng PT kêu lỗ, có lẽ thật không thì chuyện đó xin phép được xét lại.

VIỆC: Năm 71 sau khi nhà nước tăng hối xuất đồng Mỹ Kim, mọi sản phẩm nguyên liệu chế tạo đều tăng theo hối xuất, nhà nước đã cho các hãng nước ngọt được bán theo giá mới kiểm lời, thì hãng PT đã không nhập cảng nguyên liệu làm Pepsi cola, vì nguyên liệu nhập cảng theo hối xuất cũ còn quá nhiều. Hãng sản xuất bằng nguyên liệu cũ nhưng lại bán theo giá mới và hàng lời bạc triệu, hàng chục triệu mỗi tháng, chỉ có dân tiêu thụ nước Pepsi và các loại nước hiệu con Nai của hãng là bị bóp cổ. Ông Giám Đốc là người Hoa Kiều có vợ đảm đầu phải dân Mít mà có chuyện máu chảy ruột mềm ông cười vui trên sự đau khổ của dân Mít.

NGƯỜI: Nhưng việc trên đường như bọ Kinh Tế và những ông trong ban kiểm soát kinh tế đã không biết hay biết nhưng thôi bỏ qua...mặc dù nhà nước ta bị mất số thuế... sai biệt quá nhiều.

NGƯỜI thế **VIỆC** đó quả chán thấy mẹ.

Câu chuyện hàng tuần

TRUYỀN THỐNG «ME-DÔNG LÔ»

Thật không hẹn mà nên: giữa lúc Xếp phong cho Cụ Phó vương grom diệt trừ tham nhũng, phục hồi truyền thống học đường, thì mỗi ngày Chúa Nhật, màn ảnh Tivi Saigon lại chiếu cuốn phim truyện của Pháp — phiên âm Việt ngữ — kể lại những cuộc phiêu lưu của hiệp sĩ cù lẩn Đông Ký Xốt.

Đông Ký Xốt vốn dĩ đã cù lẩn, cứ tưởng đầu mình là Hiệp sĩ Giang Hồ vùng grom trừ bạo, lại bị một Ông Quan to thời ấy nghịch tình phong cho làm Hiệp Sĩ "chánh thức", trao cho những nhiệm vụ ghê gớm, nên Đông Ký Xốt nhà ta càng xông xáo kỹ... để rồi rút cục làm trò cười cho Ông quan to và các cận thần của xếp...

Ở cái xứ này mà mơ màng diệt trừ nỗi tham nhũng, quả tình phải là một Đông Ký Xốt tái sanh. Người ta đã cười bỏ ra như thế nào trước những trận Đông Ký Xốt đánh nhau với tham nhũng ít lâu nay, hà tất phải nhắc lại làm gì...

Chỉ xin có một vài ý nghĩ về chiến dịch phục hồi truyền thống học đường.

Nói tới hai chữ «phục hồi» tất nhiên phải cho rằng đã có những cái gì đáng gọi là «truyền thống học đường».

vậy thì phục hồi «truyền thống» nào đây? Truyền thống từ thời nho học, lều trống thi chẳng? Chuyện này phải hỏi Cụ Phan Chu Trinh. Theo Cụ, thì sở dĩ chúng ta mất nước, chúng ta ngủ say trong giấc mơ nô lệ, trong khi nhìn sang Nhật Bản, Trung Hoa,

người ta đang vùng dậy cũng chỉ vì các ông đồ nhỏ của chúng ta quá trung thành với truyền thống được gọi là «cái học từ chương».

Tới thời Pháp thuộc, tức cái thời gần gũi chúng ta nhất, và những nhà giáo của thời ấy còn kia, thì nhớ lại, học đường đã có những truyền thống như thế nào?

Khi còn nhỏ, cậu bé con nhà khá giả được đi học trường «nhà nước», vẫn coi khinh những thằng đi học trường tư. Do đó, mới có câu «đi học trường «Me Đông Lô» (maison L'eau là nhà nước)... là bảnh lắm...

Thầy giáo, thì quan cai trị biết rõ tâm lý người Giao Chỉ khoái «làm quan» lắm, nên mới đặt ra ngạch «Huấn Đạo», tức «quan Huấn», tức một thứ quan trường trong giáo giới. Trước còn là quan Huấn, sau quan Huấn biến dần thành «mặt thám» chuyên báo cáo với thượng cấp, những thầy giáo nào có chân trong Hội Kín, đại khái như trong Việt Nam Quốc Dân Đảng...

Được cái, thầy giáo thời P áp thuộc, vào các Hội Kín, và là đảng viên VNQDD khá nhiều. Phải chăng, người ta muốn phục hồi truyền thống này?

Về học sinh, thì giờ đây, ngồi nhớ lại, những truyền thống đẹp nhất của học đường thời Pháp thuộc là những cảnh học sinh các trường làm đám tang Cụ Phan Châu Trinh, biểu tình đòi trả tự do cho Cụ Phan Bội Châu, để đưa thân «anh khóa» dài lưng tòn vai ra cho mặt thám, phú lít đánh đập tàn nhẫn...

Truyền thống học sinh trường BƯỞI, trường trung học «nhà nước» duy nhất của con nhà thường dân ngoài Bắc, là truyền thống đánh nhau với tụi Tây Con (và những con nhà Việt Nam mất gốc) bên Lycée Albert Sarraut.

Trường trung học Albert Sarraut ngoài Bắc là trường của Tây con, con nhà VN muốn vào học phải là con quan hoặc con nhà giàu có, mấy chú người An Na Mít học trường này khoái nổi tiếng Tây suốt ngày như Tây Con. Làm sao dân bên Trường Bưởi chịu nổi. Đánh nhau hoài là vì vậy.

Tôi còn nhớ, hồi ấy đi học trường Bưởi, còn mặc áo dài đen, chúng tôi bảo nhau cắt vạt chiếc áo dài của mình cho nó ngắn trên đầu gối, không phải là để lạng xê một mini the thám, mà để khi ra đường, có đánh nhau trong những trận tao ngộ chiến với tây con bên Albert Sarraut, thì anh em thấy mình mặc áo dài trên đầu gối là nhận ra ngay để xông vào trợ chiến...

Học sinh hai trường đánh nhau hoài, kết cục, nhà chức trách hồi đó phải đặt cho hai trường những giờ giấc vào và tan học khác nhau để khỏi có những trận tao ngộ chiến giữa học sinh hai trường khi đi học và khi tan học...

Truyền thống đẹp, về già nhớ lại còn thấy sinh khoái trong lòng, là những truyền thống như vậy đó...

Phải chăng, người ta muốn phục hồi những truyền thống ấy?...

Chắc chắn là không rồi. Vì mới đây, người ta dám nói: học sinh xuống đường làm bần cả đường phố...

Làm bần đường phố? Thời học sinh làm đám ma Cụ Phan chu Trinh, hoặc biểu tình đòi trả tự do cho Cụ Phan Bội Châu, nhà chức trách cũng cho rằng, bần cả sân trường và đường phố.

Nhưng, nếu khi đi học, không làm nổi những chuyện ấy, ngày nay, về già, làm gì còn những kỷ niệm đẹp để mà sưởi ấm cõi lòng.

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

VỚI FAN JET BOEING 727

* Phi cơ tối tân 106 Hành khách 900 cây số giờ Tiếp đãi nồng hậu Thức ăn chọn lọc

SAIGON — HONGKONG — TAIPEI — OSAKA TOKYO — VIENTIANE — BANGKOK — PHNOMPENH — KUALA-LUMPUR — SINGAPORE — MANILA.

Trạm vé Quốc Tế
116, NGUYỄN HUỆ — SAIGON

ĐT 91.624 — 91.625 — 91.626 — 92.446 — 92.44
90.370 — 90.371 — 90.372 — 90.373.

CON ONG NGHĨ GI VỀ DỰ ÁN CỦA CHÍNH PHỦ THIỆT LẬP CÁC TRUNG TÂM ĂN CHƠI

• Nếu nhà nước có thể nại lý do vệ sinh để độc quyền chứa điểm, thì trái lại, nhà nước khó có lý do vững chãi để độc quyền chứa bạc.

Một dự tính được bàn tán khá sôi nổi từ mấy năm nay, đã bắt đầu thành hình. Đó là việc thành lập các trung tâm giải trí. Nhiều báo đề ngày 21-3-72 đăng nguồn tin cho biết, vào sáng 20-3, Bác sĩ Tổng trưởng Xã Hội đã tiết lộ với một số ký giả rằng chính phủ đã soạn thảo xong dự luật quy định việc tổ chức các trung tâm giải trí, và sắp chuyển sang cho quốc hội tùy nghi định đoạt.

Theo một nguồn tin được tiết lộ, nội dung dự luật trên quy định việc thiết lập các trung tâm ăn chơi đại quy mô, gồm đủ trò như đánh bạc, nhảy đầm, đi điếm, giống như Đại Thế Giới hay Kim Chung ở Sài Gòn vào những năm 1950-1954, hoặc như Casino tại Cannes (Pháp) Walker Hill tại Hán Thành v.v... Dự luật trên liệu có chấp nhận được không?

CÁI KHÓ BÓ CÁI KHÔN!

Trước năm 1955, tư đồ trường hoành hành quá dữ dội: Đánh bạc công khai, có cảnh sát bảo vệ tại Kim Chung và Đại thế giới. Đi điếm công khai tại Bình Khang (vườn Lái), và nhan nhản khắp các đường phố. Có những tiệm nước công khai yết bảng giá cả trên tường: nước ngọt 10đ, lave 15đ, gái 100đ.

Vì không thể chấp nhận tình trạng trên chính quyền Ngô Đình Diệm đã phát động một chiến dịch bài trừ tư đồ trường vào năm 1955. Đóng cửa các sòng bạc, tiệm hút, nhà chứa điếm v.v... Kể từ đó, đánh bạc, chứa điếm, là bất hợp pháp, bị cấm chỉ, về sau, kể từ hồi chiến tranh khốc liệt, cả nhảy đầm cũng cấm luôn, để tránh tình trạng «nhảy nhót trên sự hy sinh của các chiến sĩ». Tất nhiên các «chiến sĩ cơ bự» đôi khi vẫn tổ chức nhảy nhót, vì cóc anh nào dám bắt!

Tuy luật pháp cấm ngặt đánh bạc và mãi dâm, nhưng tình trạng này vẫn diễn ra một cách lén lút. Luật pháp chỉ có hiệu lực làm cho tư đồ trường từ công khai biến vào bí mật, chứ không hề chấm dứt được tệ nạn này. Vì thế, bộ mặt xã hội vẫn chẳng tốt đẹp bao nhiêu, trong khi đó, nhà nước không thu được đồng tiền thuế nào nhờ các khoản ăn chơi này. Mà nhà nước, nhất là nhà nước hiện nay, cần thu thuế hơn là trẻ con cần sữa. Vì thế, tuy mọi người đều đồng

ý rằng chấp nhận cho công khai đánh bạc và chứa điếm chẳng khác gì như chấp nhận những cái nhọt tồn tại trong cơ thể. Nhưng đó là những cái nhọt có kiểm soát. Nếu không chấp nhận những cái nhọt này, thì cơ thể vẫn bị lở loét vì những cái mụn nhỏ hơn, và không kiểm soát được. Nhất là, không thu được đồng thuế nào cả. Bởi đó, mới nảy ra «sáng kiến» lập những trung tâm ăn chơi để thu thuế.

ĐI KHÁCH CỨU NƯỚC

Theo những du khách viễn thăm các nước công sản như Trung Cộng, và Bắc Việt, thì tại các nước này, tuyệt nhiên không thấy có gái điếm. Không hiểu xã hội các nước cộng sản khéo bụng bít, hay kỷ luật sắt thép của cộng sản đã tiêu diệt được nạn mãi dâm. Riêng tại các nước tự do, mãi dâm hầu như là một căn bệnh bất trị, nước nào cũng có, hoặc lén lút, hoặc công khai. Có nhiều người, kể cả các nhà đạo đức như một Thượng Toạ và cụ hội trưởng hội Không Học mới đây đã được Đại Tá đẹp trai mời lên vì vi đề tuyên bố rằng mãi dâm là một điều cần thiết, miễn sao cho hợp vệ sinh là được. Có lẽ chánh quyền cũng đồng ý với các nhà đạo đức trên, nên mới dám mạnh dạn soạn thảo một dự luật thành lập các khu ăn chơi thả dạn, để vừa để kiểm soát, vừa thu được nhiều thuế.

Nếu dự luật ăn chơi được ban hành, thì chuyện gì sẽ xảy ra? Nếu trong các món ăn chơi, có món mãi dâm, thì chắc chắn luật vẫn cấm tư nhân tự do mãi dâm chỉ có các trung tâm ăn chơi do nhà nước cho đầu thầu mới có quyền chứa điếm mà thôi.

Hay nói khác đi, độc quyền chứa điếm thuộc về nhà nước. Sự việc này có cái hại trước hết, về tinh thần, cho bán dâm công khai là một điều trái với đạo đức, chứng tỏ chánh quyền bất lực trong diệt trừ các tệ đoan xã hội, dành cho phục hồi một tệ trạng đã từng bị lên án và bài trừ. Thứ nhì, về phương diện vật chất, nhà nước kiếm tiền nhờ đánh thuế mãi dâm, là một điều đáng buồn.

Tuy nhiên, cũng có vài điều lợi, là khi một tệ trạng không thể tiêu diệt được, thì nên tập trung lại, để dễ kiểm soát về y tế, tránh sự lan tràn của bệnh phong tình. Đồng thời, không cho công khai, thì nhà

nước mất thuế mà tệ trạng vẫn còn, vậy thì cho công khai để thu được thuế.

Các vị dân biểu và nghị sĩ, là những người có trách nhiệm phải cân nhắc lợi và

hại đảng nào hơn, để có thái độ dứt khoát khi biểu quyết về dự luật ăn chơi.

• GÁI SĨ

Ngồi buồn gái hàng dãi tần tần
(Thơ TRẦN VĂN HƯƠNG)

DÀNH CHO NHỮNG NGƯỜI CÒN SỐNG

Cái tin Đại Tá Nguyễn Văn Đức, Giám Đốc Nha Quân Pháp đột ngột từ trần vào hồi 1 giờ sáng ngày 20-3-72 được tung ra, đã làm dư luận ngạc nhiên đến sững sờ. Đại Tá Đức vốn là một thân hữu của bọn Con Ong, ông là một người rất đàng hoàng, dễ thương đối với bạn bè. Năm nay, ông vừa đúng 50 tuổi, nhưng mới cưới vợ được có mấy tháng. Vợ ông là người duy nhất sống sót, trong số năm chị em bạn gái lái xe đi Vũng Tàu chơi rồi gặp nạn ở Cầu Rạch Hào cách đây 13 năm. Đại Tá Đức quen biết vợ ông từ trên 10 năm mà vẫn chưa cưới, đến khi cưới xong thì chết, số phận thật éo le.

Theo bệnh trạng, Đại Tá Đức chết vì đứt mạch máu não, một thứ bệnh của những người có áp huyết cao. Và bất đắc kỳ tử là hậu quả khó tránh được đối với những người mang căn bệnh này.

Tuy nhiên, cái chết đột ngột của Đại Tá Đức cũng khiến dư luận bàn tán không ít.

Có dư luận cho rằng, với cái chết của Đại Tá Đức, trong một năm qua, cả nhà Đại Tá Đức đều chết hết. Sở dĩ như vậy, vì khởi đầu, một người trong gia đình chết vào giờ trùng, tức là giờ cực xấu, nên kéo theo cái chết của những người khác trong gia đình. Giáo sư Nguyễn Văn Bông, bị ám sát vào trưa ngày 10-11-72, cũng là giờ trùng, nên khi hạ huyết, đã phải làm lễ hóa giải cái giờ xấu này bằng cách thả một con chó mực, và các thân nhân trong gia đình đoạn tang ngay.

Nhưng lại có dư luận khác cho rằng, Đại Tá Đức chết bất đắc kỳ tử, là do sự báo oán của các oan hồn Phan Quang Đông, và Ngô đình Cần. Vì chính Đại Tá Đức đã chấm dứt mạng sống của họ, nên bây giờ họ bắt đền mạng!

Dù gạt hết mọi giả thuyết cơ tính cách mê tín dị đoan, như chết trùng, và báo oán, cái chết của Đại Tá Đức cũng là điều đáng cho nhiều người suy nghĩ.

Do sự xếp đặt của tạo hóa, khi một mạng sống được tạo thành, có một thời gian sửa soạn rất công phu. Có chín tháng 10 ngày để người làm mẹ tâm bõ cho cái thai, có thời gian để người mẹ chuẩn bị áo quần, tá lốt... xếp đặt mọi công việc cho sự ra đời của đứa con được hoàn hảo, gia đình có thời giờ để lựa cho một nơi xứng đáng cho đứa trẻ chào đời, có thì giờ để lựa chọn cho đứa trẻ một cái tên đẹp v.v... Nếu tạo hóa cũng cho người ta biết trước khi một mạng sống sắp chấm dứt, để có đủ thì giờ sửa soạn cho chuyến ra đi vĩnh viễn

như khi một mạng sống được tạo thành, thì hay biết mấy. Nhưng tạo hóa đã chơi khăm loài người, chỉ cho sửa soạn khi nhập thế, mà không cho sửa soạn khi xuất thế. Đêm 19 rạng 20-3, Đại tá Đức vẫn khỏe mạnh, còn ngồi ăn chè với vợ mới, nhưng chỉ ít phút sau, ông đã ra người thiên cổ! Đại tá Đức đã từng biết trước, sửa soạn và ấn định thời gian cho sự ra đi vĩnh viễn của nhiều tử tội.

Nhưng ông đã không thể biết trước để sửa soạn cho cái chết của chính ông! Cũng như cố Tổng thống Kennedy, đã từng biết trước 10 năm ngày Hoa kỳ đổ bộ lên mặt trăng, nhưng ông không thể biết rằng khi nước ông làm được công việc kỳ diệu đó, thì ông chỉ còn là một nấm xương vùi sâu dưới 3 tấc đất, và người vợ xinh đẹp yêu quý của ông đang nằm trong vòng tay kim cương của một nhà tỉ phú Hy Lạp!

Thợ Gái đồng ý với những người chống án tử hình rằng, Tạo Hóa có quyền tạo ra sự sống, nên chỉ Tạo Hóa mới có quyền chấm dứt sự sống. Ai kết án tử hình là cướp quyền của Tạo Hóa, Đại Tá Đức đã từng cướp quyền Tạo Hóa, chấm dứt sự sống của mấy tử tội, nhưng không cướp được quyền Tạo Hóa để kéo dài sự sống của chính mình.

Vậy thì, chỉ có những tử tội mới là kẻ điếm phúc biết được thời gian khởi hành trong chuyến đi vĩnh viễn, còn những người khác, kể cả những người đã nhân danh công lý, nhân danh cách mạng v.v... để cho các tử tội điếm phúc đó, thì lại không được hưởng điếm phúc do mình ban phát!

Thợ Gái không tin có chết trùng, có báo oán, nhưng sự ra đi đột ngột của mọi người là điều hiển nhiên. Một khi Tạo Hóa đã không cho con người có thì giờ sửa soạn ra đi, thì tốt nhất, tất cả mọi người phải luôn luôn sẵn sàng hành trang, để có thể ra đi bất cứ lúc nào. Nhất là các vị quan tòa cao cấp, càng nên suy nghĩ kỹ về điều này. Nên nghĩ đến phúc đức của mình, và đến việc để đức lại cho con cháu.

Đề cập đến cái chết của Đại Tá Đức, về mặt tình cảm toàn bộ anh em Con Ong luôn dành niềm thương tiếc cho một người bạn... sạch và có lòng!

Tuy nhiên những chuyện bàn phiếm trên đây chỉ có mục đích gợi gẫm đến những người còn sống. Hẳn là với tang quyền cũng như với vong hồn người quá cố anh em. Con Ong chắc chắn sẽ không thể có sự hiểu lầm, cho lòng thành của chúng tôi dành cho người bạn đã vĩnh viễn đi rồi!

Cả kê dê ngỗng

NÓI VỀ MỘT CÁI CHẾT

Ba chục năm ăn bom, ăn đạn, người dân Giao chỉ đã được chứng kiến nhiều cái chết vì bom đạn. Nhất là những người mà đời đã khoác lên người ba thước kaki.

Trong thời chiến, cái chết của một người lính là một lẽ thường. Rất thường. Không ai lấy làm lạ, khi nhận được tin một người lính chết, mà chỉ lấy làm lạ khi thấy một người lính còn nguyên vẹn trở về sau một trận đánh khốc liệt.

Bốn chữ «Tô Quốc ghi ơn», đã thành ra bốn chữ ghi sự báo tử. Làm ơn cho bất cứ ai, để được ghi ơn, cũng là điều sung sướng. Chỉ riêng làm ơn cho Tô quốc, được Tô quốc ghi ơn, lại là một điều mà chẳng ai khoái một chút nào.

Ấy thế mà có một người lính, cũng chết vì súng đạn, lại không được Tô Quốc ghi ơn. Đó là ông Thượng sĩ, quản gia cho ông chuẩn tướng Lam Sơn.

Cái chết của ông Thượng sĩ này, phải được gọi là một cái chết tức tưởi, chết không thể nhắm được mắt. Chết oan, chết ứ... Nếu mà con người có linh hồn thì chắc là ngàn năm sau, linh hồn của vị Thượng sĩ này cũng không thể siêu thăng.

Tôi chưa được hẳn hạnh biết mặt và nói chuyện với ông chuẩn tướng Lam Sơn Phan đình Thứ. Tôi chỉ nghe tiếng ông. Những con còp đối với lính, trong quân đội, ngày nay còn sót lại cũng không nhiều. Những cái tên như Tôn Thất Đình, Lâm Văn Phát, Trần Tử Oai đối với lính hiện nay đã lùi vào dĩ vãng. Chỉ còn lại có ông Lam Sơn. Và thêm vài ông tá nữa, nhưng chỉ được liệt vào hạng tập sự.

Không ai có thể chấp nhận cho một sĩ quan đánh lính, dù người đó là sĩ quan cấp tướng. Trong quân đội, hình phạt dành riêng cho các cấp, có giam phòng, tù quân khám tối, khinh cấm và trọng cấm. Không có hình phạt nào phải dùng tới hèo, tới gậy, vì đó là những hình phạt làm mất nhân phẩm con người.

Người lính, cũng là một con người, dù người lính đó là lính hầu cận, lính quản gia. Tôi đã được một người bạn kể diễn tiến câu chuyện về cái chết thảm ấy. Ông chuẩn tướng Lam Sơn có tật ưa đánh người. Cái tật ấy đã thành một căn bệnh, để rồi mỗi ngày, không đánh được ai là ông ăn mất ngon. Không có ai để cho ông đánh thì ông về nhà, lôi lính cận vệ ra «đánh» Người thượng sĩ quản gia là nạn nhân thường trực. Thật tội nghiệp cho ông thượng sĩ quản gia.

Không hiểu sao, đất pleiku lại hay sản xuất ra các ông tướng thích đánh người. Hồi trước, có ông Tôn Thất Đình. Bây giờ ông đã là nghị sĩ, đại diện cho quân dân, nên bệnh đánh người đã khỏi. Rồi tới ông tướng Lam Sơn. Ngày hôm đó, ông tướng ra lệnh cho ông thượng sĩ quản gia, phải dạy cho con khỉ của ông tướng biết cúi đầu chào mỗi khi quan khách tới. Người lính già cảm thấy ngấm ngấm phần nộ. Hầu hạ, phụng sự cho ông Tướng, là hầu hạ, phụng sự cho ngôi sao mà ông mang trên cổ áo. Phải hầu vợ, hầu con ông Tướng, đã là một điều xỉ nhục cho quân đội rồi. Nay lại phải hầu hạ con chó, con khỉ của ông Tướng nữa, thì thà rằng ra trận, cho vì xi nó đập cho một phát trúng giữa ngực, có lẽ còn sung sướng nhiều hơn.

Bởi vậy, ông Thượng sĩ quản gia từ chối việc dạy khỉ của Tướng làm trò khỉ. Ấy thế là Tướng nổi giận tưng bừng. Khi mà Tướng đã nổi giận, nhất là ông Tướng

có tật đánh người mà đã nổi giận, thì thiên hạ cũng đã biết là trời phải sấm, đất phải thẳm. Ông đã đập ông Thượng sĩ quản gia một trận tơi bời. Còn chưa hả giận, ông Tướng bắt ông Thượng sĩ phải thay thế cho con khỉ, quỳ ngay ngoài nắng, mỗi lần có khách tới chơi là phải cúi đầu chào lia lịa. Xin ngã mũ, chào thua ông Tướng. Ông hành hạ người ta tới cái mức đó, thì thật không hề danh là một thứ Tướng tác oai, tác quái. Cũng may là ông còn sống vào thời này, được gọi là thời dân chủ. Nếu thời xưa, chắc là ông đã quát lên một tiếng, đuổi ngay người thượng sĩ quản gia, ra pháp trường xử trảm. Càng nghĩ, càng thấy mừng cho người lính của thời dân chủ.

Ngẫm cho cùng, thì cái hình phạt mà ông Thượng sĩ, cũng đã gọi là có công sáng tác nhiều lắm. Quý dưới nắng là một hình phạt về thể xác. Có khách tới chơi, cứ quỳ như thế mà cúi đầu chào, là một sự nhục nhã, là hình phạt cho tâm hồn. Chỉ có một hình phạt mà hành hạ được cả thể xác lẫn tâm hồn, ông Tướng Lam Sơn thật khéo léo lắm thay!..

Con người không phải là gỗ đá...Mà dù cho có là gỗ đá thì mưa nắng và nhọc nhằn cũng làm cho nứt nẻ. Ông Thượng sĩ quản gia, sau khi chịu hình phạt ấy, đã tỏ lòng phần nộ. Ai mà có thể dẫn được phần nộ? Chỉ khác một điều, là có những sự phần nộ ngấm ngấm, và những sự phần nộ bùng bùng bộc lộ. Với cái phần nộ ngấm ngấm, mới đáng lo ngại. Nếu người Thượng sĩ là một người thâm hiểm, ngấm ngấm phần nộ, ghi mối thù ấy và số tay của cuộc đời, chờ ngày thanh toán, thì số phận ông Tướng Lam Sơn càng khổ hơn. Nhưng ông Thượng sĩ là một người bộc trực, một con người thuần túy chất phác, đôi thì ăn, khát thì uống, nóng giận thì nói lên một vài câu cho hả. Tôi chắc rằng sau khi chửi bới, hăm dọa trả thù một cách ồn ào như thế, ông Thượng sĩ quản gia chắc cũng quên ngay. Nhất là sau đó ông lại giải sầu bằng vài xi điếu, say rồi nằm lăn ra ngủ. Lúc tỉnh dậy, chắc là quên hết quên cả câu chuyện mình phải làm con khỉ. Nhưng ở trên cái cõi đời này, thiếu gì những kẻ điếu dóm, nâng niu bi... Thấy người Thượng sĩ la lên, nói lên sự căm tức, đã vội chạy đi mách Tướng. Ông Tướng có lẽ đã lâu không được đi đánh trận, cũng thêm một trận phục kích. Ông Tướng đã đánh phục kích một trận tuyệt diệu. Địch quân hoàn toàn bị tiêu diệt. Quân ta vô sự, vũ khí được bảo tồn. Chỉ tiếc rằng, địch quân đây lại là ông Thượng sĩ quản gia.

Theo như diễn tiến trận đánh thì ông Tướng đã để cho tái xé, chắc cũng phải là nhà binh, lái xe có gắn sao về nhà trước, gọi quản gia ra mở cổng. Còn ông đi lối cửa sau. Khi người quản gia mở cổng quay lưng về phía ông thì ông nổ súng. Một cái xác đổ xuống. Thật là gọn ghẽ và êm ái. Con những chuyện về sau này, thì lúc đó xác chết chẳng còn biết tới, vì xác chết, có chết thêm vài ba lần nữa cũng chẳng sao. Và dù cho người ta có thể dệt những chuyện gi quanh xác chết chắc rằng xác chết cũng chẳng thêm cái chính, vì xác chết, chẳng bao giờ biết nói.

Nhưng những người còn sống thì biết nói!..

Anh Dân Biểu Trần Văn Ân, khi gặp tôi nói về chuyện này, chỉ có ý định là xin cho ông Thượng sĩ quản gia, mười hai tháng lương. Coi như là chết vì công vụ. Đối với nhà binh, thì việc này không khó,

vì đó là chuyện giấy tờ. Một sự vụ lệnh ghi thời gian công tác đúng vào thời gian ấy, một chứng nhân của đơn vị trưởng, cũng đủ biến cái chết do bàn tay một ông Tướng cường sát, thành một cái chết vì tổ quốc. Do đó, hưởng mười hai tháng lương là một chuyện dĩ nhiên.

Tôi không đồng ý như vậy. Giải quyết một câu chuyện lớn, một cái chết của một người, không thể dễ dàng và xuống xề như thế. Tôi muốn đặt vấn đề trách nhiệm. Với người lính, chết ở chiến trường, là một cái chết không gì đáng bàn. Còn ngoài ra, tính mạng con người phải được coi trọng. Tạo hóa đã sinh ra con người, chỉ có Tạo Hóa mới có quyền cướp đi mạng sống của con người. Không ai có quyền làm việc đó, dù người đó là một ông Tướng. Hơn nữa, con người đã đặt ra luật pháp, trừng trị tất cả mọi tội lỗi của con người, mà tội nặng nhất, bao giờ cũng là tội giết người. Chúng tôi đòi hỏi phải đưa ông Phan đình Thứ ra tòa án, để làm sáng tỏ luật pháp quốc gia, để chúng tôi được biết rằng, sinh mạng của chúng tôi, không phải ai lấy đi lúc nào cũng được.

Nếu một Hội Đồng y khoa lại chứng nhận ông Phan đình Thứ là một người mắc bệnh, thì chúng tôi sẽ quy trách nhiệm về Nhà Nước. Đưa một người bệnh hoạn vào một chức lớn nắm giữ bao nhiêu sinh mạng con người, thì Nhà Nước phải chịu toàn trách nhiệm. Từ trước tới nay, Nhà Nước khả kính của chúng ta đã tỏ ra rất ngay thơ trong việc dùng người. Cứ có lon lớn là bắt buộc phải dùng vào chức vụ lớn. Ông Tướng Trần Tử Oai cũng nổi tiếng là ông Tướng đánh lính, còn hơn ông Tướng Lam Sơn một mức, đã một thời kỳ được giao phó điều khiển ngành Chiến tranh Chính trị. Thật không có gì được coi là hải hươc hơn như thế nữa.

Đi đến lúc chúng ta cần phải chấn chỉnh lại quân đội, một ông Tướng, ông Tá, không phải chỉ có tác phong thuần túy vô biên các uy quyền của ông Tướng, không cần tỏ lộ ra bằng sự đấm đá thuộc cấp, bằng những câu chửi thề, lỗ mãng. Người lính của thời nay, dù sao cũng có một đôi phần trí thức, không phải là thứ lính buộc lá chuối vào chân, mỗi khi tập cơ bản thao diễn. Vậy thì, chỉ huy những người ấy, cần phải có những ông Tướng, ông Tá đáng được gọi là Tướng, Tá một cách chính danh.

Chúng tôi mong mỗi có một phiên tòa, đưa ông Phan đình Thứ ra trước vành móng ngựa, để cho ông tự biện hộ cho hành động của ông. Nếu ông có tội, mà tội có sát có dự mưu, tất nhiên phải là một trọng tội, ông phải đền tội. Mười hai tháng lương cấp cao bà thượng sĩ quả phụ, thật chẳng có nghĩa lý gì. Đời người đâu phải chỉ sống có mười hai tháng?.. Còn bao nhiêu năm nữa, tiếp tục sống. Người quả phụ, người cô nhi, được luật pháp làm sáng tỏ cái chết của chồng, của cha, sẽ yên tâm mà sống, hãnh diện mà sống. Để cái chết của chồng, cha họ như một cái chết tức tưởi, thật không còn một hình phạt nào đã hơn.

Chúng tôi cũng xin các vị dân cử, đang ngồi ở trong tòa nhà lập pháp, hãy làm bổn phận đại diện cho dân, mà trong đó có người thượng sĩ quản gia đáng thương và vợ con họ. Đừng nghĩ rằng ông Lam Sơn là một ông Tướng, mà nên nghĩ rằng ông Phan đình Thứ, cũng chẳng là một con người!..

ĐỀ HỨC CÀN

CHUYỆN ĐỜI CHÀN NGÁT

TA RÂU XỒM

TIN... BA TRỌN: Thánh Tồ tham những xứ Giao Châu đang ngất ngưỡng bên chén ngũ gia bì, chợt gã tiểu đồng mang trình một mảnh hoa tiên. Đọc xong người cười sáng khoái rồi gục xuống án thư mà ngủ. Tờ giấy bay xuống thắm lót chân. Kề tả hữu ghé mắt coi trộm được biết là tâm thư của một quý phu nhân dâng Phó Vương hiền kẻ diệt tham quan ở lại. Đó là tuần sau tiết Nguyên Tiêu ít bữa.

CẢ NƯỚC BỊ CON ONG LỪA

Tết con Chuột vừa dứt, Minh chủ nhiệm cho vời bọn thợ viết thường trực tới tư thất đãi một chậu thịt cây hung hân, sau đó tuyên bố lập trường đầu năm vốn vẹn có mấy chữ:

— « Đánh xả láng. Đánh tuốt mo ».

Như vừa đạn đồng được kích hỏa, bọn thợ viết chia nhau từng chữ để đánh hăng như chưa bao giờ hăng đến thế. Nhà Nước, Phủ Thủy Mắt Xanh, Tham Quan Ở Lại... đều lần lượt được đưa lên bàn giải phẫu.

Đùng một cái, từ số tân niên dài dài về sau, theo lệnh của nhà cầm quyền xếp hàng một ất ề đi vào phủ de ngời ngời. Tiếp theo là những nguồn dư luận bao quanh Con Ong tạo thành một vùng hào quang hấp dẫn:

— « Tụi Con Ong bắt đầu làm chính trị. Chúng đánh Mỹ từ ngay căn bản. Chúng khện nhà nước hơn cả những tay đối lập. Chắc hẳn chúng nhận tiền từ một tay tư bản ketch xù nào đó để mần ăn nhón.. »

Thời thì đủ lập ngôn, lập thuyết chung quanh sự làm lẩn vi đại của Minh chủ nhiệm đi bỏ sở trường âm sớ đoán.

Nhiều thợ viết của Con Ong khi được gán cho tỷ mác chính trị, chống Mỹ chống chính quyền bỗng thấy quan trọng phồng lên. Mặt vênh vào như bầy trẻ thơ được kén đồ làng đi của ghê. Tội nghiệp.

Từ đó, bản dân thiên hạ cứ ngỡ bọn Con Ong là tụi chính trị, chính em thuộc hàng sư tồ, vì là cao thủ nên cứ giả ngô giả ngọng, ăn nói lằng nhằng làm bình phong che dấu thâm ý đi tời. Bầy giờ chấy nhà mới ra mặt chuột.

Đúng là oan ơi ông địa. Nếu nói Con Ong bị thị phi tai tiếng còn hơn cả Thị Kính cũng không là quá đáng. Nay nhè, cả bọn từ tên đầu bếp trở xuống, đũa nào cũng nghề nghề ngang ngang, ngo ngo ngáo ngáo chẳng ra cái gì sốt cả. Nếu có ai các cơ mang chúng đi làm thịt, dồn tất cả xương lại đem chưng như người ta chưng xương cộp lấy cao, rồi mang phân chất chính trị ở trong, giới làm cũng chưa được một đồng cân. Ôi chao, với cái cảnh nặng bổng nhẹ tếch ấy mà Con Ong rú nhau đi thủ vai chính khứa thì còn giới đất nào kia chứ?

Thành thế TA RÂU XỒM mới mần rìa cảm khái mà rằng:

— « Con Ong đánh lừa được cả nước như thế là quá đủ. Xin đừng tham lam tiếp tục chơi bài mập mờ có khi mang họa. Đánh xả láng, đánh tuốt mo, đánh Mỹ, đã chính phủ không ăn cái giải gì lại còn bị những cú rồ ve thốn con trẻ vô ích. »

Vậy thì, những ai trong khoảng thời gian gần đây đã chót ngộ nhận Con Ong từ bỏ căn bản trào phúng của mình để dẫn thân vào chính trị, chính em nhóm tòm hây mau mau tẩy não cho được việc nhà nước. Kéo cứ bí bợ tất có châu bị bỏ bộp thì khốn. Lúc ấy lại trách rằng sao không cải chính, tuyên cáo sớm.

Chuyện Con Ong đánh lừa cả nước bằng chiêu bài chính trị giả hiệu còn nhiều cái ngộ nghĩnh ở trong. Nhà nước ngưng tịch thu, độc giả đừng quên mua, sẽ được đọc trong nhiều kỳ tới.

KHOẢNG ĐẤT CỦA THÁNH THÁN

Thánh Thán này không ăn nhậu gì tới cái ông Kim Nhân Thụy từng lọng ngôn bình văn Tam

Quốc. Thánh Thán của Con Ong tên Thán và họ Thán. Một cái họ rất có khuynh hướng sôi thịt. Từ nay, mỗi tuần TA RÂU XỒM nhường cho Thánh Thán một khoảng đất nhỏ để đương sự lên mặt dầy đời. Bản dân thiên hạ cần lục vấn điều gì cứ gửi tới Con Ong nhờ chuyên cho Thánh. Người sẽ tùy hi giải đáp thắc mắc. Lời giải có thể sẽ xuôi tai vô cùng nhưng ngược lại cũng chớ nhĩ không ít. Vì đất hạn chế nên mỗi tuần Thánh chỉ phán trần xỉ r câu. Vì là người thượng thông thiên văn, ha tường địa lý, trung chí nhân sự nên Thánh chỉ nhận hợp tác với Con Ong một cách rất ga tứt lầy thảo. Bà con có bác muốn vấn điều gì xin hãy gửi câu hỏi tới mau kéo trễ.

Mỗi tuần một vụ cười xã hội

CHIẾN TRANH CÂN NẪO

Sau chuyến Hoa du thành công thì mỗi bầy hòa giữa hai nước đàn anh Nga Mỹ trầm trọng không phương hàn gấn. Hầu hết nguyên thủ của các quốc gia trên thế giới, kể cả Đức Giáo Hoàng, đều lên tiếng can ngăn. Mọi người rùng mình đợi chờ thế chiến thứ ba bùng nổ. Tại Điện Cầm Linh, Thủ Tướng Kosigyn cho gọi ủy viên Ngoại Giao vào ban chỉ thị. Nhằm gây hoang mang tinh thần giới trẻ Hoa Kỳ phải cấp tốc đặt mua tại một xưởng chuyên sản xuất «túi cao su» mỏng dành cho giới ăn chơi sợ bệnh. Túi đó mang một cái tên thời thượng là «Ông Đại Sư». Ủy viên Ngoại Giao hỏi số lượng và kích thước mỗi cái. Đồng chí Thủ tướng nhấn mạnh:

— « 20 triệu chiếc. Kích thước mỗi cái 8 phân đường kính và 3 tác chiều dài ».

Bộ Ngoại Giao Mỹ được thông báo kế hoạch tuyệt mật này của Sô Viết. Từ Bộ trưởng xuống đến anh hót rác đều ngạc nhiên trước tính cách đe dọa mãnh liệt tới ý chí thanh niên nam nữ Hoa Kỳ. Sau một hồi thảo luận sôi nổi, viên Giám Đốc xưởng chế tạo « đồ chơi » được triệu tới Bộ Ngoại Giao với đề nghị đầy tuyên truyền như sau:

— « Đóng dấu nổi ở ngoài mỗi kiện hàng một dòng chữ: « Sản Xuất Tại Mỹ Quốc Loại Số 2, Đặc Biệt Dành Cho Những Người Có Kích Thước Trung Bình ».

TA RÂU XỒM

QUẠT MỒ

ĐUỔI XE HAY ĐUỔI DÂN ?

Tại Quận Tuy Phước tỉnh Bình Định, có chừng 50 gia đình Thương Phế Binh, Tử Sĩ, đồng bào tị nạn CS tới trú ngụ ở Quang Tín, xã Phước Lộc từ hơn 2 năm nay.

Trải qua 2 đời Đầu Quận, các gia đình trên vẫn được sống yên lành, an ninh được đảm bảo, và cũng kiếm được chút rau cháo độ nhật, nhờ có một số xe vận tải «boa lùa» chạy đường Sài Gòn — Đà Nẵng hoặc Đà Nẵng — Saigon ghé lại đây nghỉ đêm.

Nhưng đến đời ông Trung Tá Đầu Quận mới đây, lạ thay, ông này cứ hùng hục lo đuổi các xe vận tải không cho nghỉ đêm tại cái ấp nhỏ bé này.

Xe bị đuổi ở chỗ này, họ sẽ kiếm chỗ khác đậu,

chuyện đó là thường, nhưng khổ một nỗi là 50 gia đình nói trên sẽ không biết sống bằng cách gì, khi mà các chuyến xe ngược xuôi không còn ghé lại đây ngủ đêm nữa.

Cho nên họ mới rú nhau viết một bức tâm thư đệ lên Quan đầu Quận, và đồng kính gửi cả lên Đại tướng Tổng Tham Mưu Trưởng, Trung tướng Tư Lệnh Quân Đoàn 2, Đại tá Tỉnh trưởng Bình Định đề ca rằng « ối quý vị Tướng Tá ! Con cá nó sống vì nước, chúng con sống vì xe qua xe lại, xin quý vị đừng đuổi xe đi chỗ khác kéo chúng con chết đói mất quý vị ơi ! »

ÔNG ĐẦU QUẬN QUÁ LO CHO NHÀ THẦU

Nếu chỉ xét bề ngoài sự việc, chắc có người sẽ lấy làm lạ không hiểu cái nhà ông Đầu Quận này này mặc mớ gì khi không đi đuổi xe vận tải, không cho đậu ở cái ấp an ninh 100 phần trăm đó ?

Nhưng theo sự điều tra của bọn Con Ong thì nếu không ngủ tại ấp Quang Tín, các xe vận tải sẽ phải chạy vòng vào thị xã Quy Nhơn để ngủ đêm,

và đặc biệt là sẽ phải đóng « một xín » tiền thuê !

Ấy cũng vì ngại cái chuyện phải chạy vòng vo tam quốc và tốn Một xín tiền thuê bến, nên các tài xế vận tải mới rú nhau ghé tại Ấp Quang Tín cho tiện đường, và để tiền nhậu nhẹt lại rai sướng hơn !

Trong trường hợp này, chắc có người lại nghĩ rằng số đi Ông Đầu Quận đi đuổi xe không cho ngủ ở cái ấp nhỏ nhỏ đó là vì sợ Nhà Nước bị thiệt thòi một khoản tiền thuê chứ gì ? — Xin thưa : không phải vậy đâu. Số tiền thuê đã cho đầu thầu rồi, bi giờ nếu xe ghé nhiều nhà thầu lời nhiều, xe ghé ít nhà thầu lời ít, Quan Quận chẳng thiệt một các nào !

Bởi vậy sự đuổi xe chỉ có thể hiểu được là Quan Quận lo lắng cho cái túi tiền của nhà thầu hơn là cuộc sống của 50 gia đình Thương phế Binh, Tử sĩ, đồng bào tị nạn CS.

Hay là Quan muốn 50 gia đình này thực thi chính sách tự lực tự cường, đừng có ý lại vào xe vận tải, hầu giúp cho tư bản nhà thầu được sung túc thịnh vượng theo đà tiến triển của cách mạng kinh tế mùa thu ?

HOA-PHONG

KỸ NGHỆ KIM KHÍ TRẮNG MÈN

VĂN PHONG .ĐT 38 105 - 54. CHIẾU ANH CÁC CHỢ ĐÓN
CƠ XƯƠNG: CHLĐT 38231 - 167^B NGUYỄN DUY, BÌNH DƯƠNG

May mốt tới tận. Tiêu chuẩn quốc tế

ĐẶC ĐIỂM: TỐT BÈN RE SANG

Chuyên sản xuất các loại sản phẩm: THAU THỒ CHÈN Đĩa CAMEN, Dụng cụ Y Khoa bằng KIM KHÍ TRẮNG MÈN

NGUA BÈNH LUNG THỦ

Kim khí khác hàng, hàng sản phẩm hàng đầu

CORNELL UNIVERSITY
AUG 1 1972
LIBRARY

PHỤ ĐỀ GIAO CHỈ

ÔNG TỔNG THẦN LẦN SẮP BỊ KIẾN RA TÒA QUỐC TẾ

Toàn quân toàn dân ta vừa được ông Tổng Thần Lần ưu ái thật dữ tợn : Sau quả tăng giá đường, dân chúng mỗi khi đi mua đường theo giá chính thức đã quá mắc, lại còn bị mất thêm một khoản tiền xe thì càng mắc hung, nên ông bèn đặt ra cái lệ là từ nay bà con ta hề ai muốn mua đường cứ việc nhắc ông điện thoại kêu thảng về bộ ông cái "reng" là một lúc sau thế nào cũng có người chờ tới bán tận nhà.

Tuy mất thêm 30 tỉ sở phí máy nói nhưng so với cuộc xe thì vẫn còn rẻ chán.

Sáng kiến khá độc đáo vừa kể của ông Tổng Thần Lần liệu có được giới thiệu thụ hoan ngành không thì chưa biết.

Nhưng theo nguồn tin của đặc phái viên CO tại hải ngoại vừa « điện » về cho hay, thì nghiệp đoàn « gái gọi » tại Thủ đô Tây lã và Mèo da đỏ đang rục rịch đâm đơn kiện ông Tổng Thần Lần Giao Chỉ về tội ăn cắp sáng kiến trái phép tại Tòa án Quốc Tế. Vấn đề tin điện của đặc phái viên C.O ở hải ngoại tiết lộ, thì dường như có một số gái gọi tại hai thủ đô trên hiện còn nắm giữ trong tay cả những bằng chứng xác thực nhất về sự cộp dề sáng kiến bất hợp pháp này, như họ đã tiếp xúc với ông Tổng Thần Lần ở đâu, ngày giờ nào ? Tiếp xúc ra làm sao ? Tiếp xúc mấy lần ?

Bọn C.O đang theo dõi sát nút vụ kiện cáo này. Nếu có tin gì thêm sẽ xin loan báo ngay cho bạn đọc coi chơi.

LẠI CHUYỆN SỜ MU BÓI MÒ

Như C.O đã từng loan tin, nghề sờ mu rùa trong xã hội Giao Chỉ bây giờ quả thật đang trên đà phát triển ghê lắm. Nhất là trước và trong biển cả « bở lỏ » của đại đế Ních Soong đang diễn ra tới bởi bên nước Tàu phủ thì cái nghề sờ mu xù quẻ lại càng bành trướng dữ tợn quá. Người ta hết tiền đoán thế này lại bôi mò thế khác... về cái gọi là nền huê bường Đông Dương. Ai cũng suýt soa hit hà phen này thì nhất định con mẹ Huệ Bường chạy trời cũng không thoát. Toàn thể đám nhân loại đang ngắc ngư trên bán đảo Đông Pháp...! quên Đông Dương chứ, thế nào cũng thoát nạn chết oan vì súng bom rồi. Thế nhưng Ních đi rồi Ních đã về, mà việc các bùm ở lãnh thổ Đông Dương thì vẫn chẳng thấy ngại ngại gì cả.

Nếu không muốn nói là có phần còn dữ dội hơn xưa. Theo lệ thì các bở sờ mu kể trên phải mắc cỡ kịch liệt vì tội bôi bủ. Nhưng khoan. Người ta đâu đã chịu thua. Trào đình thượng quốc chẳng vừa loan tin là tới tháng 5 này lại sẽ có một cuộc bở lỏ khác, không kém phần vĩ đại, của Đại đế với họ hàng nhà Sô Việt đó sao. Do đó các chuyên viên bôi mò Giao chỉ đã lại đang thi nhau bán tán kịch liệt về ngày giờ con mẹ Huệ Bường xuất hiện. Nghĩ thật đáng tử cho hơn một triệu rên nhà choang đang ngày đêm vật lộn với súng đạn ở đất nước này. Dường như họ bị người ta bỏ quên, hoặc cóc thêm tin ở khả năng « uynh hay uynh đẹp » của họ nữa tội nghiệp quá!

PHỦ PHÓ BÍT KÍN HẬU MÔN

Từ ngày dọn nhà ra ở riêng, cụ Phó long gân đã biến dinh Quốc Khách trở thành tòa nhà số 2. Chỗ tôn nghiêm này mặc dù cũng là nơi tương cao công kín, nhưng có lẽ vì tầm mức quan trọng và phạm vi của nó nhỏ hẹp hơn tòa nhà số 1, nên vấn đề bảo vệ an ninh xem ra khác biệt nhau nhiều lắm.

Nhất là hệ thống rào kẽm gai thì nơi đây trước giờ hầu như vẫn nhẵn thín, không có gì hết tọt. Người thì cho rằng số dĩ như vậy vì cụ Phó tánh nét vốn giản dị in hết mấy thầy giáo làng nên cụ không khoái bày đặt nhiều quá, tốn công tốn của phí đi. Kể lại lập luận số dĩ nơi đây không cần trồng hoa kẽm gai vì cụ Phó dư biết chẳng ai nữe manh tâm ám

hại cụ làm gì cho mang tiếng, cụ cố gây mích lòng ai bảe giờ đâu !

Trong lúc thiên hạ còn phân vân chưa biết ai đúng ai sai, thì bỗng nhiên mấy ngày vừa qua người ta chợt nhận thấy Dinh Quốc Khách — bị giờ kêu là Phủ Phó — hoa kẽm gai bắt đầu mọc ở... công hậu, trên con đường Lê Quý Đôn quanh năm vắng vẻ. Hiện tượng kỳ lạ này khiến thiên hạ càng bở ngỡ dữ, không hiểu tại sao cụ Phó Long Gân lại chỉ trồng hoa kẽm gai ở mỗi cửa sau, còn cửa trước vẫn để nhẵn thín nguyên si như cũ ? không lẽ một nơi dinh to phủ lớn như thế mà lại đi coi trọng hậu môn hơn tiền môn sao ? Mãi sau nhờ nguồn tin từ giới thân cận rớt lộ cho biết, người ta mới vỡ lẽ sở dĩ cụ Phó ra lệnh trồng hoa kẽm gai ở hậu môn là có một ý nghĩa rất thâm chứ chẳng phải chơi. Hiện giờ cụ đang được bề trên yêu dùng, trao phó cho cả một trọng trách vô cùng to bự là khện ba toong lên đầu tham những. Mãi xưa nay thì cóc ai lạ gì tham những là những đứ đả tổ sư chui lòn hậu môn. Vậy hành động bít chặt hậu môn bằng hoa kẽm gai của cụ Phó chính là một hành động nhằm cô lỏ cụ và bọn tham những vậy ! Bọn C.O thành thực bấc thom cụ một phát.

ĐẠI HỘI NHÀ GIÁO TUNG BỪNG TRONG KHÔNG KHÍ RỪNG RỖN VÀ HÍT CỐC

Trong buổi lễ khai mạc đại hội giáo giới vừa qua tổ chức tại rạp Norodom và có cả sự chứng giám anh minh của ngài đấng sư Hoàng thúc đương kim Thượng thư bộ Võ Rừng, dường như vì không khí bí viện vẫn còn lờng vờng cùng khắp nên đã diễn ra nhiều chuyện một cười dâm dề nước mắt. Trước hết là các nhà giáo tham dự đại hội đã thi nhau tả oán về cái sự hiện diện của con mẹ Cả Đới ám ảnh ghê quá, khiến nhiều quan khách đấng trí cứ định ninh là đang tham dự một buổi hội thảo của nhân công sở Mỹ để phân đối chủ nhân Da Đỏ về vấn đề đồng lương thấp kém và giờ phụ trội sao quá ít ỏi ! Tiếp đến một nhà giáo nữ có lẽ vì hết chịu nổi không khí u hoài của ngày Đại Hội, bèn tức cảnh sinh tình nhảy lên cướp mic-rô để ca một câu vọng cổ mùi tệu : « Người cây đã có ruộng, vậy sao kẻ sĩ vẫn chưa có cái chi ?

Nghe xong câu hát ai oán kể trên, quan thượng thư Hoàng thúc mũi lóng quá, vội rút khăn tay chấm liền hai giọt lệ cảm thương, đoạn người khiêm tốn đứng lên đề nghị một tin vui, đồng thời cũng là một biện pháp nhằm cải tiến đời sống giáo chức trong khuôn khổ khôi phục truyền thống học đường: Yêu cầu toàn thể họ nhà Godaure không phân biệt già trẻ cao thấp, mỗi tháng đóng 100 tỉ nư nhà choang trước kia, để thành lập quỹ tương trợ lẫn nhau !

Theo sự nhận định trung thực của phái viên C.O có mặt tại chỗ thì ngay khi quan thượng thư hoàng thúc vừa đề nghị dứt lời, lập tức toàn thể đại hội nhà giáo đã bưng lên một không khí hoan tảo bôn cùng lúc với rất nhiều tiếng sồn sào hưởng ứng : « Bỏ mẹ rồi, lại 100 tỉ hụi chết ! »

BẠC THẬT BẠC GIẢ

Trước đây ít bữa, các đồng nghiệp nhứt trình từng loan tin sờ cầm Dalat đã vô được một chiếc tu bin bị tai nạn, bên trong có chở một số lượng giấy bạc giả loại một xấp được mô tả là đáng kể, cùng với đầy đủ các dụng cụ để sản xuất thứ quốc cấm này. Đa số dân chúng không khỏi buồn lòng hải sợ vì nguồn tin chó dề đó. Vì thời buổi bây giờ kiếm học máu mồm mới ra một xấp, mà vô phúc lại vô đúng tờ bạc giả thì quả là khôn lịn hết chỗ nói.

Tuy nhiên theo nhận xét của bọn C.O, người buồn lòng kịch liệt trước nguồn tin dể sợ này phải là quan Thống Đốc kho bạc nhà nước chứ cóc phải là bọn dân đen các kẻ đợc. Vì dân đen các kẻ thì không thể nào đồng địa bằng quan Thống Đốc kho bạc, cái chắc. Hóa nên đề trấn an dư luận chung... Kể cả chính mình, quan đã biểu diễn một quá phủ nhận vô cùng là lướt là dân Anam chưa thể mản nổi giấy một xếp giả mạo,

ĐA DANH cầm tròng

vi loại giấy này ấn loát công phu ghê làm, ngay tui chuyên môn ngoại quốc tài giỏi như trời cũng phải ít ra là sau hai niên nghiên cứu mới họa chẳng thực hiện được v.v...

Di nhiên miệng nhà sang vốn có gang có thép, rất đáng nên tin. Chỉ phiền làm đứ đả ra thào mắc ầu nên đã nghĩ quần rằng hình như các Đức thánh Trần loại một xấp đợc nhà nước cho in đã lâu lắm, đủ hai niên rồi thì phải? Và trong thời gian đó chả may tui chuyên môn ngoại quốc tài giỏi như trời cũng đóng góp công quả để sản xuất thứ quốc cấm thì sao ? O là là, nếu thế thì bỏ mẹ cả !

VUI HAY BUỒN

Sau quần bở lỏ bắt ngờ của cụ Tây đen Giảng Đới với trào đình Hà nội, toàn thể quân dân nước Giao Chỉ Cộng Hòa đã sực sởi cảm phần một đạo. Cũng như trào đình ta đã tìm đủ cách để phản đối này nọ với trào đình Tây đen trong đó thái độ hờn mát có mà hơi cứng cứng cũng có. Di nhiên vai trò của phái đoàn Tây đen trong cái gọi là Ủy hội Quốc Tế kiểm soát đình chiến đã đợc trào đình Giao Chỉ hỏi thăm kỹ càng nhất. Bằng chứng là trước đây ít bữa có mấy anh Tây đen đã bị trào đình ta từ chối cấp chiếu khán, có thể nào qua Giao Chỉ mằm. nghề kiểm soát đợc. Sự việc này khiến cả thế giới đình ninh trào tinh Tây đen sẽ bắt mản ghê lắm, sẽ nghĩ chơi không thêm tham dự trò vui kiểm soát nữa, để mặc tui Đông Dương chúng nó tha hồ giết nhau cho đáng đời. Không ngờ mặt mũi Tây đen vốn hắc ám và trợ trên kịch liệt, nên tuần rồi trào đình Tây đen chẳng những đã cóc chịu nghĩ chơi thì chờ lại còn tuyên bố vung vít là chúng quyết chơi miết đến cùng. Cộng Hòa không cho kiểm soát thì chúng sẽ dọn ra ngoài Bắc kiểm soát với Cộng sản cũng không có sao !

Bọn C.O : Thế là tui Tây đen đã cộp dề đợc câu ranh ngôn « mản chính trị phải li, cóc li đưng mản chính trị » của ta rồi đó. Không hiểu đáng buồn hay nên mừng đây !

THƯƠNG TÂM VÀ THƯƠNG TNHÃ

Tuần rồi một mầu tin thuộc loại xe cán chó đấng trên nhứt trình đã khiến bọn C.O suýt khóc óa vì thương tâm quá : Một sĩ quan vừa đi công tác về nhà bỗng nghe tin vợ bị bắt giữ. Vội chạy đến bót hỏi thăm thì viên sĩ quan này ngất sủ sủ tại chỗ sau khi đợc Cảnh sát cho biết vợ mình bị bắt về tội làm nghề bở lỏ.

Câu chuyện tóm tắt chỉ có thế, cũng như trong xã hội Annamta suốt mười mấy năm nay không hiếm gì những ông chồng kém may mản gặp cảnh ngộ đau hơn hoạn như thế. Nhưng lần này có điều khiến CO phải động lòng cảm thương là bởi nó có hai nguyên nhân : Người chồng là một sĩ quan phi công tức thành phần sĩ quan tương đối có đồng lương cao nhất so với sĩ quan thuộc binh chủng khác, và người vợ là một thiếu phụ xưa nay vẫn đợc tiếng ngoan hiền không hề đứ đả gì cả. Một gia đình gồm đợc hai nguyên nhân đó thì dù ở bất cứ xã hội tự do nào, dù văn minh hay chậm tiến, ai cũng chẳng tưởng sẽ phải là một gia đình hạnh phúc. Vậy mà gia đình viên phi công trên đã mất hạnh phúc chỉ vì người vợ hiền đã làm nghề mại dâm cũng như người chồng chót biết rõ vợ mình như thế. Và chẳng cần nói ra tất ai cũng thừa hiểu động cơ nào đã thúc đẩy người đàn bà khôn khỏ kia phải nhảm mắt đi vào con đường tội lỗi ấy. Cũng như bọn C.O tin rằng người hiền rõ hơn cả nhất định phải là ông Tổng Thần Lần vậy. Tội nghiệp biết bao nhiều cho tất cả chúng ta !

Quản lý : HOANG THỊ QUÝ

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài gòn

Một số 25đ. Một tháng 100đ. Một năm 1200 đổng